SUOMEN PAINILIITON TIEDOTUSLEHTI

MOLSKI

nro 4
2020

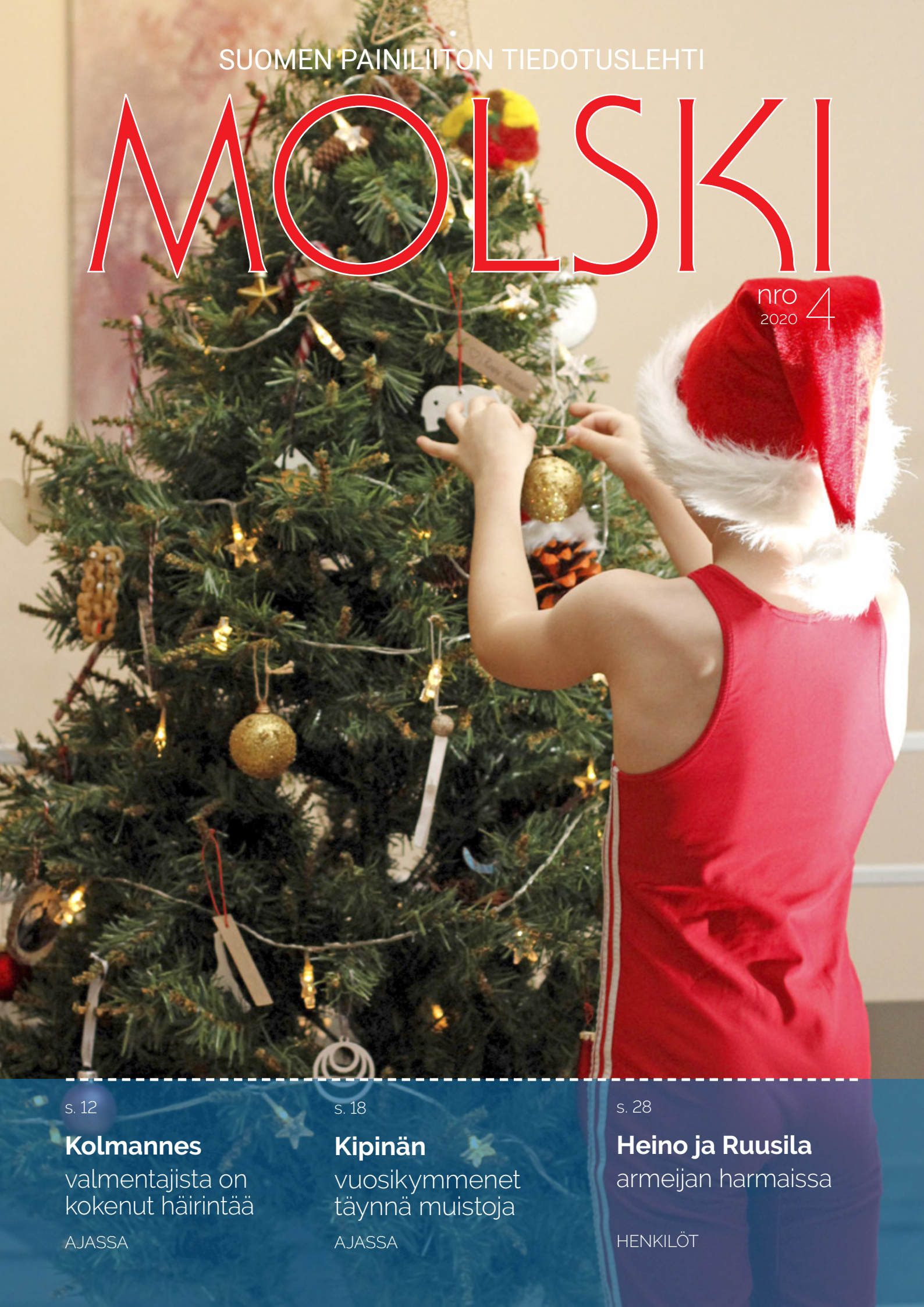

s. 12
Kolmannes
valmentajista on kokenut häirintää
AJASSA

s. 18
Kipinän
vuosikymmenet täynnä muistoja
AJASSA

s. 28
Heino ja Ruusila
armeijan harmaissa
HENKILÖT

MOLSKI

HENKILÖT

Pasi Sarkkinen: Matkalla kotiin **04**

Vettenrannat: Todellinen painin suurperhe **10**

Tapio Helminen: “Uskon esimerkin voimaan” **14**

AJASSA

Kymmenen vuoden sykleissä **08**

Häirintä: Kasvotusten, puhelimitse ja somessa **12**

Kohti arvokisoja **28**

MOLSKI

SUOMEN PAININ tiedotuslehti

Vastaava toimittaja
Mari Mäkinen
Gsm 040 5228 228
mari.ursula.makinen@gmail.com

Kannen kuva
Mari Mäkinen

Toimituskunta
Tuomo Karila, Mari Mäkinen, Jussi Ketonen, Merja Lintala

Avustajat
Esa Ilkka, Markus Lohi

Taitto ja painopaikka
Marjut Vuolanne tmi
Next Print Oy, Helsinki

Kustantaja ja julkaisija
Suomen Painiliitto ry
Valimotie 10, 00380 Helsinki
info@painiliitto.net
www.painiliitto.fi

Ilmoitushinnat

1/1 sivu	820 €
1/2 sivua	460 €
1/4 sivua	260 €
1/8 sivua	160 €

Jäsenseurojen kilpailukutsujen
1/4 sivu + ilm. netissä 100 €
Suuremmat +70 snt pmm.

Molski 1/2021 ilmestyy viikolla 11.
Viimeinen aineiston jättöpäivä on 21.2.2021.

4/2020 Sisällysluettelo

03 Puheenjohtajalta / Sisällysluettelo

05 Pasi Sarkkinen: Matkalla kotiin

08 Kymmenen vuoden sykleissä

10 Vettenrannat ovat todellinen painin suurperhe

12 Kasvotusten, puhelimitse ja somessa

16 Covid-19 selätti Suomi Cupin

18 Ylä-Tikkurilan Kipinän paini täytty 40 vuotta

22 Haloo! Kuuluuko? Jaakko Kinnari

24 Valmentaja uskoo esimerkin voimaan

28 Kohti arvokisoja

30 Mobiilipelin euroopansankarit

32 Muistokirjoituksia: Lahtinen, Aikio, Mikkola ja Laakso

36 Kessin kertomus

38 Tapahtumakalenteri 2021

PUHEENJOHTAJALTA

Siskot ja veljet

On aika kiittää ja kumartaa. Kolme vuotta meni nopeasti, mutta opin taas paljon.

Minun eloni jatkuu samaan malliin, mutta tavoitteeni suuntutuvat toisaalle. Kipinä jostain suuremmasta ei sammu. Se piiskaa tätä miestä edelleen, ja mieleni hamuaa uusia määränpäitä. Se sama roihu, joka imaisi minut mukaansa astellessani kainosti MyyrYorkissa (me Myyrmäen jätkät olemme etuoikeutettuja käyttämään tuota lempinimeä lähiöstämme) Vantaan Sampon salille, riivaa mieltäni ja saa minut edelleen tavoittelemaan jotain kenties isompaa. Olen sen saman ongelman edessä kuin kaikki muutkin; vuorokaudessa on tunteja vain 24.

Lyhyt, mutta hyvin erikoinen puheenjohtajakausi on nyt takana. Monessa suhteessa erikoiset kolme vuotta. Painimenestyksessä saimme Petran myötä kokea suomalaisen naispainin valtavan nousun, mutta myös sykähdyttävän rajun alastulon.

Tätä kuluvaa vuotta on kummasteltu koronan kourissa. Tiesimme sen tulevan jonakin päivänä, mutta kenties ylimielisyyttämme emme uskoneet sen saapuvan vielä. Saatikka, että olisimme jotenkin varautuneet siihen. Ehkä tämä korona on myös opettanut tai palauttanut mieliin sen, että huippu-urheilu-uran jälkeen on myös elämää, johon kenties kannattaisi varautua. Oman painiurani aikana sain kuulla toistuvasti, etten panosta tarpeeksi painiin, koska opiskelin. Opiskelu nähtiin pelkuruutena, koska mukamas en uskaltanut heittäytyä pelkän painin varaan. Monen mielestä olin nyyhky.

Hyvät aktiivipainijat

Vaikka puhutaan ammattimaisesta urheilusta, niin opiskelu ja paini eivät ole toisiaan poissulkevia tekijöitä. Ne eivät sodi toisiaan vastaan, vaan useimmille ne antavat henkisiä voimavaroja puolin sekä toisin. Nykyään saan kuulla, että hyvähän minun on sanoa ja keulia. Yksinhuoltajaäidin kasvattamana lähiön lapsena ja kertaalleen huostaanotettunakin, koen kuitenkin velvollisuudekseni nostaa tätä tärkeää asiaa esille.

Ei elämä yksilötasolla ole jotain edeltä säädeltyjä etappeja ja jaksoja, joita tulisi noudattaa. Elämä on yhtä jatkumoa syntymästä kuolemaan. Senpä tähden urheilun tulee olla osa koko elämänkaarta joko harrastuksena tai huippu-urheiluna iästä riippumatta. Toki korkeimman huipun arvostus on hienoa ja sitä me fanit haluamme nähdä ja kokea. Mutta urheilu kaikilla tasoilla on yhtä arvokasta. Yksilö itse valitsee sen, mitä haluaa saavuttaa. Yhden avaimenreiän läpi tihrustaminen ei sovi kaikille. Jokaisen tulee itse löytää se keino saavuttaa oma maksimaalinen suoritus, niin urheilussa kuin elämässä. Jokainen päättää itse elämänsä suunnan ja kohteen sekä asioiden ajallisen järjestyksen. Ei ole vain yhtä oikeaa painityyliä, vaan kukin meistä löytää sen omansa. Usein hyvinkin erilaisella ja persoonallisella tyylillä pärjää parhaiten – tässäkin erilaisuus ja omaperäisyys on etu. Sama pätee meidän jokaisen omaan elämään. Ei tarvita kaavoja, vaan mukautumista ja

sopeutumista muuttuneisiin tilanteisiin sekä armotonta työntekoa.

Ei ole pelkuruutta miettiä jo huomista, vaikka elämä tulee elää tänään. Huomisesta voi haaveilla ja tehdä töitä sen eteen. Pelkuruutta ei ole elää yhden suuren unelman eteen ja hyväksyä huomisen realiteetit. Kukin kantaa taakkansa parhaaksi katsomallaan tavalla ja jokainen tekee sen oman jaksamisensa mukaan. Ei ole vain yhtä normia. Älkää painijat keskittykö huipentumaan, vaikkakin haaveissanne elätte siellä ja ammennatte voimanne siitä. Keskittykää itse matkaan. Nauttikaa matkasta, veljeydestä ja sisaruudesta, uupumuksesta ja hulvattomista naurun remakoista. Mutta muistakaa, että aktiiviuran loppuessa ei saa menettää sitä sisäänrakennettua psyykettä. Vaikka olisikin jäänyt ilman arvokisamitalia, ei se tee teistä yhtään sen huonompia painijoita. Matka, jonka saatte elää siinä porukassa, on itseisarvo ja palkinto, joka tulee kantaa ylpeänä läpi elämän.

Opiskelkaa ja nähkää elämä jatkumona, jossa paini on tärkeä osa identiteettiä ja minuutta. Fanaattisena urheilumiehenä on mielestäni hulluutta hukata kaikki nuo vahvat kilpailuhenkiset mielet pelkkään loppuelämän kahvitteluun. Elämää on oikeasti myös viidenkymmenen jälkeen, eikä se ole huonoa, eikä yhtään sen vähempiarvoista, kuin sitä edeltänyt nuoruus. Sen jälkeenkin voi yhtä lailla toteuttaa haaveitaan ja tavoitteitaan, tai ainakin tavoitella niitä. Työnteko ja tavoitteellisuus on opittu elämäntapa. Älkää antako liekin hiipua vaan suunnatkaa katse kohti uutta, eikä pelkästään paksun pullonpohjan lävitse. Raju laji vaatii rajut jätkät. Martti Syrjä on kyllä liikkunut ihan väärissä piireissä, jos hän on vain kerran nähnyt älykkään painijan. Älykkyyttä on monenlaista, mutta rohkenen todeta, että älykkyys meidän piirissämme on normi eikä poikkeus.

On hukkaan heitettyjä resursseja, jos aktiivikilpauran jälkeen painija muuttuu taistelusielun omaavasta soturista yhdessä yössä laakereilla lepääväksi reppanaksi. Toki tehdystä työstä ja menestyksestä tulee saada korvaus. Menestyksen tulisi näkyä myös eläkekertymässä. Älkää aliarvioiko itseänne, älkää olko laiskoja – ei elämä ole eletty urheilu-uran jälkeen.

Ylpeä meidän painijoistamme

Painijat aina erottuvat edukseen, eikä pelkästään ulkoisesta habituksestaan, vaan useimmiten käytöksestään. Olen ollut eritoten ylpeä siitä. Vastaanotonaulassani on toistuvasti ollut erikokoisia kasoja varsin saman muotoisia ja -näköisiä jätkän pätkiä. He ovat kuitenkin aina erottuneet positiivisesti muista potilaista käytöksellään. Aina on henkilökunta saanut ansaitsemansa kiitoksensa sekä kainon katseen myös varttuneemmalle kauniimman sukupuolen edustajalle. Painijoiden nöyryys ja kiitollisuus on noussut toistuvasti esille.

Meillä on loistava tulevaisuus edessä. Edustuspainijamme vasta alkavat saavuttaa parasta ikää. Onneksemme olympialaiset siirtyivät ensi vuodelle. Nyt on lupa odottaa menestystä.

Jotta voisimme taata riittävän laajan edustuspainijoiden joukon, joka ei olisi niin haavoittuvainen yhden miehen loukkaantumiselle, meidän tulee kehittää eräänlainen kakkosmiesten tukijärjestelmä. Niukat resurssimme ovat luoneet järjestelmän, jossa ykkösasemaan noussut vahva hahmo on saanut haastajat lopettamaan niin sanottujen elämän realiteettien edessä. Kuitenkin fyysistä kehitystä tapahtuu näillä meidän pohjoisen kantaväestön pojilla reilusti yli kaksikymmentävuotisena. Puhuttamattakaan henkisestä kehityksestä. Onneksi lajimme vetää paljon maahanmuuttajia, jotka kehittyvät fyysisesti aikaisemmin. Silti meillä on akuutti tarve pitää 18–20 -vuotiaat haastajat mukana täydellä satsauksella. Heidän kilpailuttamista ja leireille osallistumista tulee kannustaa sekä liiton että seurojen taholta. Näin saamme kisaavan massan kasvamaan. Meidän tulee kehittää järjestelmä, jossa yhdistyy paini - opiskelu – työ – ja ennen kaikkea yksilöllinen elämä kaikkine heikkouksineen ja koettelemuksineen.

Kiitos

Tällä hetkellä meillä on hyvä ja toimiva hallitus sekä vahva, tiivis ja yhtenäinen kenttä. Tuetaan ja vahvistetaan

niitä molempia. Suomen Painiliitto on painiseurojen edunajaja. Vaikuttakaa ja tehkää työtä painin eteen kukin tahollanne.

Ensi vuonna aloittava uusi toiminnanjohtaja Pasi Sarkkinen tuo tuulahduksen uutta virtaa ja ajatuksia. Itse uskon, että suunta on suurempaan. Yhteiskunnassamme on tarve ja tilaus turvalliselle kamppailulajille. Laskekaamme rimaa ja hyväksytään kaikki – jopa vanhemmat aloittelijat – lajin pariin. Kaikki tietävät sen, että jos kerran antaa sydämen tälle lajille, se rakkaus vie mennessään.

Yksi vaatimaton suuruus on poistunut täältä ikuisuuteen. Hannu Lahtinen menehtyi rajun taudin uuvuttamana. Kiitos Hannu sinulle kaikesta mitä teit Suomen painin eteen. Olit yksi suuri esikuva minullekin – kiitos.

Kilpaurallani annoin kaikkeni painille, ja sain juuri sen minkä ansaitsin, työlläni ja lahjoillani. Olen siitä ylpeä ja kiitollinen. Mutta ennen kaikkea olen kiitollinen siitä, että olen saanut olla osa tätä porukkaa monessa muodossa. Halusin aina olla osa tätä tarinaa. Ei tämä Suomen painin tarina tietenkään tähän lopu – viesti jatkuu, mutta kapulan kantaja vain vaihtuu.

Lopuksi: en voi olla kuin nöyrän kiitollinen siitä, että olen saanut nauttia luottamuksestanne. Kun nyt katson taakse, on helppo todeta, että elämää on myös viidenkympin jälkeen. Koen, että on ollut hieno saada auttaa teitä monessa roolissa. Upeaa on myös kokea se luottamus lajiveljiltä ja- siskoilta, vanhoilta ja nuorilta, jotka ovat pyytäneet neuvoa ja apua. On upeaa olla painija, ennen, nyt ja tulevaisuudessa.

Kiitos teille!

Tuoppi, **Tuomo Karila**

Kuva: Suomen Olympiakomitea

Matkalla kotiin

Pasi Sarkkinen toteaa, että tuleviin haasteisiin vastataan tiimityöllä, jossa tekijöitä on enemmän kuin arvostelijoita.

Painiliiton uudeksi toiminnanjohtajaksi valittu Pasi Sarkkinen vastaa puheluun karjalanpaistin teon lomassa. Hän huikkaa nopeat heipat takaisin Kuortaneen Urheiluopistoon suuntaavalle tyttärelleen ja muistuttaa tätä vielä mahdollisesti pian voimaan tulevista uusista koronaan liittyvistä rajoituksista. Sitten hän palaa puhelimeen.

– Liikoja asiaa dramatisoimatta, niin matkalla kotiin ollaan, hän hymähtää vastauksena miltä nyt tuntuu -kysymyksen.

Sarkkinen kertoo, että kiinnostus Painiliiton toiminnanjohtajan pestiin oli kytenyt jossakin takaraivon perukoilla jo pidempään. Vuosien saatossa joku kentällä ajoittain kysyi, mahtaisiko Sarkkinen joskus toimeen hakea. Nyt Sarkkinen koki, että oli tullut oikea hetki ja pätevyyskin oli vuosien saatossa rakentunut oikealle tasolle.

Pesti alkaa syyskuussa

Pitkään sekä urheilutoiminnan hallinnollisella puolella että valmennuskentällä töitä tehnyt Sarkkinen odottaa tulevaa innoissaan. Toiminnanjohtajan töihin hän tarttuu ensi vuoden syyskuussa, sillä siihen asti hän hoitaa tehtäväänsä olympiakomitean kamppailulajien lajiryhmävastaavana. Uusia suuntaviivoja hän ehti kuitenkin miettiä hakuprosessin aikana, ja toki jo ennenkin, sillä Painiliiton valiokuntatyöskentelyssä hän on ollut ulkopuolisena asiantuntijana mukana vuosikaudet.

– Minulle on erittäin tärkeää se, että liiton ja seurojen välinen yhteistyö kehittyy edelleen ja seurat vahvistuvat. Vain vahvoilla seuroilla pystymme tulevaisuudessa tukemaan merkittävästi paremmin painitoimintaa ja lisäämään potentiaalisten urheilijoiden määrää. Sitä kautta luodaan lajille tulevaisuutta.

Huippu-urheilu ja seuratoiminta hyötyvät toisistaan

Sarkkinen sanoo, että pelkkä liiton talouden kehittäminen ei ratkaise tämänhetkistä ongelmaa: harrastajien määrän vähenemistä.

– Mutta sen sijaan, jos liiton talous kehittyy positiivisesti ja samalla seurat kehittyvät, lisää se koko lajin ympärillä tapahtuvaa toimintaa ja vie asioita eteenpäin.

Omia arvojaan Sarkkinen kuvaa perinteitä kunnioittaviksi mutta vahvasti eteenpäin ja tulevaisuuteen suuntautuviksi. Painissa on tärkeää jatkossakin pyrkiä toimimaan niin, että arvostus ansaitaan tekemisellä.

– Tulevaisuudessa tarvitaan tekijöitä enemmän kuin arvostelijoita. Painin kehittäminen kaikilla tasoilla on liiton ja kentän yhteinen iso tavoite. En näe ristiriitaa seuratoiminnan kehittämisen ja huippu-urheilussa menestymisen välillä. Päinvastoin, molemmat hyötyvät toisistaan.

Sarkkinen toteaa, että Suomen painin historia on hieno, ja sitä pitää arvostaa. Samalla hän painottaa, että eniten merkitystä on kuitenkin sillä, mitä teemme painin hyväksi tänään ja millaisen tulevaisuuden haluamme nähdä.

– Niin mukavaa kuin se olisikin keskittyä muistelemaan aikaisemmin tapahtuneita asioita, se ei välttämättä vie yhtään eteenpäin. Esikuvina ja kokemuksiensa jakajana näen muun muassa mestaripainijoilla ja -valmentajilla erittäin suuren arvon, kun taustalla on aito halu auttaa nuoria eteenpäin.

Operointia ympäri Suomen

Näillä näkymin Sarkkisen koti tulee säilymään Jyväskylässä ja sieltä onkin helppo operoida eri puolille Suomea.

– Uskon, että minulla on paljon annettavaa kentällä ja kehittymishaluiset seurat hyötyvät siitä eniten. Haluan tuoda esille uudenlaisia toimintamalleja, joilla seuratoimintaa voidaan tukea. Ja koska olen ollut paljon huippu-urheilukuviossa mukana, niin varmasti siinäkin otan ainakin valmentajia sparraavaa roolia.

Painiliiton toimistolle ja Sporttitaloon Sarkkinen suuntaa aina, kun työtehtävät sitä vaativat. Asuminen pääkaupunkiseudulla on järjestyksessä. Hän ei kuitenkaan koe, että toimenkuva vaatisi siellä arkisin kahdeksasta neljään istumista. Sarkkinen toteaa, että hakuilmoituksessa toivottua valmiutta ilta- ja viikonlopputyöhön löytyy ja siitä on kokemusta.

– Näen liiton toiminnan paljon dynaamisempana. Painiliitolla on pieni ja tehokas organisaatio, jossa oikein roolitettuna rutiiniasiat hoituvat jatkossakin mallikkaasti.

Vapaalla Sarkkinen suuntaa pari kertaa viikossa valmentamaan, jos työt sen vain sallivat. Seuravalmennus motivoi yhä, vaikka omat lapset ovat jo siirtyneet pois kotoa ja ammattimaisempaan valmennukseen. Harjun Woiman hallituksessa hän vaikutti 12 vuotta, mutta jäi juuri pois. Metsästys on syksyisin yksi tärkeä keino rentoutua, ja 40-luvun rintamamiestalo varmistaa, että vapaa-ajan tekemisestä ei muunakaan aikana vuodesta tule pulaa.

– Töitä tällaisessa talossa on paljon, mutta sekin on itselle yksi mukava harrastus, jonka parissa saa puuhata ihan toisenlaisia asioita. Ja onneksi vaimo on ahkera.

Julkinen rahoitus vähenee

Merkittävässä roolissa työssä tulee olemaan yhteistyökumppaneiden hankinta. Sarkkinen arvelee, ettei yhteiskunnan rahoitus tule jatkumaan nykyisenkaltaisena. Jo vuosi 2022 voi tuoda mukanaan merkittävästi pienemmän tuen.
– Onneksi liiton taloudellinen tilanne on vakaa. Julkisen rahoituksen vähenemisestä huolimatta pitää pystyä kehittämään toimintaa eikä jäädä näivettymään, Sarkkinen painottaa.

Sponsorointieurojen hankinta on haastavaa, mutta Sarkkinen suhtautuu siihenkin odottavan positiivisesti. Hän sanoo, että Painiliiton toimintaan kaivataan myös jatkossa henkilöitä, jotka pystyvät aukomaan ovia mahdollisten yhteistyökumppaneiden puheille.

– Tuotteen kehittämisen osalta tarvitaan tiimityötä, jotta meillä on tarjota yhteistyökumppaneille muutakin kuin maailman paras laji. Tuleviin haasteisiin on mahdollista vastata yhdessä, ja uskon, että olen itsekin vuosien saatossa luonut hyvää verkostoa. En olisi tähän tehtävään lähtenyt, jos en uskoisi, että pystymme muuttamaan tiettyjä kehityksen suuntia.

KYMENLAAKSON JÄTE
Ekokaari 50, 46860 Keltakaari
Puh. **(05) 7443 400**

Rakennus Oy J. Patoranta
Koivistonluodontie 4 B
28330 Pori
p. 050 - 5610 685

Kuljetusliike Esko Kiviniemi
• polttoaineen kuljetus ja myynti
• soran ja ruokamullan ajo sekä myynti
Pekkisentie 2, 62100 Lapua
050 552 5492, 433 2227

Kuljetus ja kaivuutyö Koivuluoma
Kurikantie 1062, 61330 Koskenkorva
0400 662 252

SataMaito
Pelkkää hyvää

JMS-KAIVUU
Fatiporintie 18
29310 KAASMARKKU
Puh.044-2950 787

KIVELIÖN KALA Ky
Ivalontie 6564, 99600 SODANKYLÄ
Puh. 0400 304 362
kivelion.kala@co.inet.fi

SISÄ-SUOMEN TURVAPALVELUT OY
Louhenkatu 4, 44100 Äänekoski
www.sisa-suomenturvapalvelu.fi
Puh. 040 - 1681 011

Hämeen Rahtipalvelu Oy
Näätäkuja 2, 16900 Lammi
0400 308 941

Huollot, korjaukset, asennukset, hitsaukset, rakennuspellit
KR-Tech Oy
Karijoentie 98, 64700 Teuva
p. **050 593 8598**

CAT KARHU Ky
KATUJEN JA TEIDEN PUHTAANAPITO
Vainiontie 4, C 10, 61500 Isokyrö
Puh.0400-951 960
cat.karhu.ky@elisanet.fi

TiiKO OY
Tolkin Kauppahalli
Tuuralantie 770, 66440 Tervajoki
0400 268 892

TMI T.SUONPÄÄ
-rakennusurakointi-
Suohakantie 9
29100 LUVIA
p.040-4877 506

PERNAJAN SÄHKÖ OY - PERNÅ EL AB
Sähkökuja 2, 07700 KOSKENKYLÄN SAHA
Puh. 0400 487 766

Jalastuuli
avoinna 24h
• Lounas ja À la carte joka päivä
• Herkulliset pizzat
• Elintarvikkeet
• Oluet ja virvoitusjuomat
Seinäjoentie 7, 61600 JALASJÄRVI
Puh. (06) 456 9700
www.jalastuuli.fi
KOTI PIZZA SUBWAY ★ HESBURGER ★

MUURAUS NAHKALA OY
Itärannantie 253, 63410 Ranta-Töysä
Puh.044 - 5555 568

Isonkyrön autopaja
Marttilantie 12
Isokyrö
040 8358 927

Aaro E. Mäkelä Oy
Vanhatie 43, 64810 Vanhakylä
0500 562 681

Tiori-Kuljetus Oy
Rautahatuntie 20, 00920 Helsinki
0400 937 404

TAKSI Seppo Perkiö
Ilmolantie 22, 60320 Seinäjoki
Puh. 0400 666 038

KIINTEISTÖHUOLTO KOLMONEN
050 386 6937
Kustaa III:n polku 7 as 15, 65380 Vaasa

Juupaluoman Sora Ay
Rahikkatie 773,
61800 Kauhajoki
0400 366 254

MUURARI MATTI MATALAMÄKI
040 588 3994

Viinikan Kone Oy
Lehtimäentie 801 Ähtäri
www.viinikankone.fi **0400 616 324**

VK-PELTI KY
Korjutie 12
03600 Karkkila
040 5589 059

VAAJAKIVI OY
Saarentie 18, Pori
0400 721 326
0400 591 472

KONE JA-KE OY
Kannaksentie 7,
60550 Nurmo
040 413 7757

varattu

T:MI TERHON HUOLTO
Päivärinteentie 4
01800 Klaukkala
0400 688 965

Erikoishammasteknikko Erkki Melamies
Jäämerentie 14 Sodankylä
0400 396 662

Teksti **Mari Mäkinen** • Kuvat **Alavuden Urheilijat**

Kymmenen vuoden **sykleissä**

Alavuden Urheilijat porskuttaa eteenpäin ja haluaa välttää suvantovaiheet.

Tuomo Mäntylä on monen roolin mies. Hän on Alavuden Urheilijoiden painijaoston puheenjohtaja, seuran painin päävalmentaja ja painivan pojan isä. Töitä riittää, mutta se on mielekästä.

– Tässä on hyvä orkesteri, jota on mukava pyörittää, Mäntylä hymähtää.

Seurassa on tällä hetkellä viitisenkymmentä painijaa, jotka painivat neljässä eri ryhmässä: nallepainissa, nassikoissa, painikoulussa ja kilparyhmässä. Valmentajia on kymmenkunta.

”Nyt vakaa tavoite on saada toimita siihen malliin, että seuraavaa notkahdusta ei tule.”

Mäntylä tuli toimintaan mukaan kahdeksan vuotta sitten, kun oma poika alkoi painia. Silloin toiminta oli hienoisessa suvannossa, mutta siitä on menty eteenpäin tasaisin loikin.

– Kilparyhmä meillä on ollut aina hyvä, mutta nyt olemme saaneet mukavasti muitakin ryhmiä mukaan, hän iloitsee.

Pikkujoulun salikisat ehdittiin pitää ennen uusia rajoituksia.

Mäntylä toteaa, että seura- ja painitoiminnan aktiivisuus menee selvästi kymmenen vuoden sykleissä. Vireää toimintaa seuraa notkahdus, josta lähdetään taas nousemaan ylöspäin. Nyt vakaa tavoite on saada toimita sille mallille, että seuraavaa notkahdusta ei tule.

Tekijöitä ja tukijoita tarvitaan

Siihen tarvitaan tarpeeksi toimijoita. Vaikka painijoita olisi pilvin pimein, ei seura toimi ilman innokkaita tukijoita ja tekijöitä.

– On eräs asia, jonka olen oppinut, ja haluan muistuttaa muitakin seuroja siitä: pyytäkää rohkeammin vanhempia mukaan. Kynnys osallistua seuratoimintaan voi olla suuri. Vastuu saattaa pelottaa, eikä moni uskalla tulla, ellei heitä oikeasti houkuttele. Oma kokemus on se, että hieman haastamalla tulijoita kyllä on.

Mäntylä itse ei ole katunut hetkeäkään, että on hypännyt seuratoimijan saappaisiin. Viisivuotiaana tiensä molskille löytänyt Mäntylä sanoo, että paini on jo vuosikymmenten ajan tuonut elämään tärkeää sisältöä.

– Aktiiviuran jälkeen piti hetki rauhoitella tilannetta, mutta oman lapsen kautta oli luontevaa palata takaisin lajin pariin.

Painiuransa aikana Mäntylä voitti kuusi kreikkalais-roomalaisen painin Suomen mestaruutta aikuisten sarjoissa ja saavutti muun muassa kuudennen sijan EM-kilpailuissa. Olympiapaikka jäi tiukasti yhden ottelun päähän. Se kaiveli tovin.

– Sen jälkeen tuli loukkaantumisia, enkä enää saanut siihen sellaista uutta nousua. Elämään tuli uusia asioita, mutta 25 vuoden aikana ehti kyllä testata, mihin rahkeet riittävät.

Nyt katsotaan, mihin rahkeet riittävät seuratoiminnassa ja etenkin seuran tilakysymyksessä. Alavuden kaupungin sisäliikuntatilat ovat kovassa käytössä. Niitä tarvitaan lisää.

SM-kisajoukkue Kuusankoskella syyskuussa: Tuomo Mäntylä (vas.), Dovydas Samuilis, Elmeri Mäntylä, Arnas Samuilis ja Hannu Putula.

Liikuntahallissa alkaa peruskorjaus, ja paini monen muun lajin tavoin kaipaa parempia olosuhteita.

– Meidän tila on ahdas ja matala. Betoniseinät kiertävät siinä pienen maton ympärillä, joten se on vähän jopa turvallisuusriski. Kävimme kaupunginjohtajan juttusilla ja vastaanotto oli oikein positiivinen. Vuoden vaihteen korvilla varmaankin pääsemme katsomaan, millaiseen sopimukseen on mahdollista päästä.

”Oma kokemus on se, että hieman haastamalla tulijoita kyllä on.”

Paini on muuttunut

Tuomo Mäntylä sanoo, että paini on muuttunut paljon niistä ajoista, kun hän itse paini aktiivisesti. Silloin harrastajia oli enemmän, ja se tarkoitti, että osaajia oli paljon joka tasolla. Oli erittäin kovia vääntäjiä, paljon keskikastilaisia ja reilusti niitä heikompiakin.

– Nyt tuntuu, että on vain ne tosi hyvät ja sitten heikommat, jotka jäävät nopeasti pois. Ennen taidoiltaan heikompikin jaksoi painia pidempään, sillä vastassa ei aina ollut paljon itseä parempia vastustaja. Jos nyt alkuvaiheessa on muita perässä, voi olla vaikea motivoitua jatkamaan.

Hän näkee, että painijoiden fysiikka on kovemmalla tasolla kuin ennen. Tempo on kiristynyt.

– Jos vertaan itseeni, niin kyllä painijat ovat ominaisuuksiltaan edellä sitä, mitä itse olin saman ikäisenä. Sitä en osaa sanoa, onko se verrannollinen painitaitoon. Minun lapsuudessani kun painin aloitti, väännettiin kisoissa alkuun aina monta vuotta vanhempia vastaan. Nyt ikäkausisarjat tasoittavat tätä.

Vettenrannat ovat todellinen painin suurperhe

| Painiva suurperhe Porista

Teksti **Esa Ilkka** • Kuvat **Vettenrannan kotialbumi**

Perheen lapsista kaikki kuusi painivat, isä valmentaa ja äiti toimii huoltajana, muonittajana ja kuljettajana.

Ensimmäisenä perheestä painin aloitti Nestori kolmen vuoden ikäisenä, kun vanhemmat **Kari** ja **Elli Vettenranta** olivat tovin miettineet sopivaa lajia aktiiviselle pojalle. Viedessään **Nestoria** vuonna 2011 Porin Paini-Miesten salille, isä Kari ei vielä arvannut, että tulevaisuudessa paini nappaisi mukaansa koko perheen.

Paini tuli Nestorille judon, jalkapallon ja jääkiekon rinnalle, mutta nyt 13 vuoden iässä paini on osoittautunut ykköslajiksi. Tulokset ovat olleet sen mukaisia.

Seuraavaksi Nestorin perässä molskille lähtivät voimistelua harrastaneet sisarukset **Lotta** ja **Fanni**. Valmentaja oli vinkannut isälle, että tämä voisi tuoda tytöt lajia kokeilemaan. Paini tempaisi tytöt mukaansa, ja hyvin pian myös perheen vanhemmat huomasivat menettäneensä sydämensä painille. Siitä alkoivat kisa- ja leirireissut ympäri Suomen.

Sekä Lotta että Fanni ovat olleet mukana Kuortaneen maajoukkueleireissä alusta asti. Nyt Lotta on siirtynyt Kuortaneelle opiskelemaan, ja hän on mukana **Petra Olli** Junior Teamissä. Kuortane onkin ollut Porin Paini-Miesten ohella olennainen osa Vettenrantojen painielämää.

Perheen nuorin tyttö **Ebba** (9) on harrastanut painia reilu kolmevuotiaasta lähtien voimistelun ohella. Vettenrannat antavat lasten harrastaa useampia lajeja. Vanhemmat tietävät, että monipuolinen harjoittelu on hyväksi niin taitojen kuin urheilun parissa viihtymisen kannalta.

Viimeisimpänä painin pariin ovat tulleet perheen esikoinen ja kuopus. Sisaruksista vanhin, 18-vuotias **Emma** kävi kokeilemassa painia joitakin vuosia sitten, mutta silloin kipinä ei vielä syttynyt. Samoihin aikoihin murtui ensin käsi ja sitten jalka, joten paini tuntui hiipuvan pois kuvioista. Viime vuonna Emma kuitenkin lähti muiden perässä molskille. Opittuaan jokusen painiliikkeen alkoi kiinnostus lisääntyä, ja nyt hän harjoittelee innolla. Voimistelutaustan tuomalla varmuudella hän on usein valmennusapuna loppuvenyttelyissä.

Porin Paini-Miesten harjoituksissa Vihtori on oppinut seisomaan päällään.

Perheen nuorin, kuusivuotias **Vihtori** on erityisen innokas painija. Vihtorin mielestä painissa on parasta, kun oppii monipuolisia uusia taitoja, temppuja ja liikkeitä.

Vanhemmat Kari ja Elli nostavat esiin yhteisöllisyyden. Sillä on suuri merkitys lajin parissa viihtymisen kannalta. Elli sanoo, että heti ensimmäisistä kerroista perheestä tuntui, että he kuuluvat porukkaan. Se on poikinut innokkaan toiminnan Painimiesten talkoissa, järjestysmiestoiminnassa ja muussa seuratoiminnassa. Nykyään paini on iso osa arkea koko perheelle.

Elli toteaa, että urheilun harrastaminen ja etenkin paini on opettanut lapsia toimimaan esimerkillisesti ja vastuullisesti. Se auttaa selviytymään arjen rutiineista. Jokainen tietää tehtävänsä ja auttaa tarvittaessa muita. Suurperheen arki sujuu joustavasti, vaikka joku on jatkuvasti menossa ja toinen tulossa. Yksi ison perheen rikkauksia on se, että aina saa pelikaverin pihalle sekä auttajan läksyihin ja arjen askareisiin.

Perheen isä Kari oli aluksi mukana vain vanhempana. Hän oli harrastanut nuorena jääkiekkoa ja kampailulajeja, ja paini monipuolisena lajina alkoi kiinnostaa. Kari teki muistiinpanoja leireillä ja kisoissa, alkuun vain omaan pohdiskeluun ja lasten kehittymisen seuraamista ja auttamista varten.

Porin Paini-Miehissä huomattiin Karin kiinnostus, ja häntä pyydettiin yhdeksi valmentajaksi vuonna 2016 alkaneeseen tyttöryhmään. Karin paikka siirtyi katsomosta molskille valmentajaksi ja kisoihin kulmalle. Siitä alkoi porilaisen tyttöpainin ajankausi, joka jatkuu edelleen vahvana osana Painimiesten menestystä.

Vettenrannat saavuttivat Ylistarossa käydyssä SM kisoissa kolme kultaa. Ensimmäistä kertaa naisten sarjassa paininut Lotta (16) nappasi voiton 57 kilon sarjassa. Samaan ylsi pikkusisko Fanni (14) sarjassa U15 50kg sekä Nestori (13) sarjassa U15 41 kg

Kolmannes häirintää kokeneista kertoo pohtineensa valmennuksen lopettamista.

Kasvotusten, puhelimitse ja somessa

Kyselyyn vastanneista painivalmentajista kolmannes kertoo kokeneensa häirintää.

Helsingin Sanomat julkaisi lokakuussa artikkelin valmentajien kokemasta häirinnästä. Artikkelissa haastateltiin muun muassa voimistelu- ja uintivalmentajaa, jotka kertoivat, että häiritsijä on useimmiten valmennettavan lapsen huoltaja. Suomen Ammattivalmentajat Saval ry:n toiminnanjohtaja Raino Nieminen toteaa kyseisessä artikkelissa, että valmentajiin kohdistuvan häirintä on aivan liian yleistä.

Molski selvitti, kokevatko painivalmentajat häirintää. Selvitys tehtiin kyselyllä, joka lähetettiin lähes 200 suomalaiselle painivalmentajalle. Kyselyyn heistä vastasi 54. Artikkelin kursivoidut kohdat ovat suoria lainauksia kyselyn avoimista vastauskentistä.

Suurin osa, lähes 80 prosenttia kertoi valmentavansa oman työn ohella. Täysipäiväisesti valmentavia oli vastaajien joukossa muutama. Vastaajista 70 prosenttia kertoi, että ei he eivät ole kokeneet valmennustyössä häirintää. Kolmannes vastaajista koki toisin.

Häirintää oli tapahtunut monen kohdalla samanaikaisesti eri tilanteissa tai eri väylien kautta. Häirintää kokeneista yli puolet vastasi kokeneensa häirintää harjoituksissa, sama määrä painitoiminnan ulkopuolella esimerkiksi normaaleja arkisia asioita hoitamassa, kuten kaupassa käydessä sekä netissä. 40:ää prosenttia oli häiritty kilpailumatkoilla ja/tai leireillä.

Sanallista uhkailua

80 prosenttia häirintää kokeneista kertoi häirinnän olleen sanallista uhkailua tai haukkumista. Kyselyn mukaan seksuaalista häirintää tai ahdistelua tai esimerkiksi fyysistä kiinnikäymistä ei ollut kokenut kukaan. Syrjintää oli kokenut neljännes ja jotakin muunlaista häirintää kolmannes. Tästä mainittiin esimerkkeinä työrauhan häirintää, vanhempien suunnalta oman lapsen edun tuputtamista, ammattitaidon kyseenalaistamista, arvostuksen puutetta, päätösten ulkopuolelle jättämistä, vähättelyä, tytöttelyä ja vanhempien puuttumista harjoituksiin

Häirintää oli koettu kasvotusten (62,5 %), puhelimitse (50 %), sosiaalisessa mediassa (37,5 %) ja sähköpostitse (31,3 %). Neljännes sanoi kokeneensa häirintää muualla/muilla tavoin ja tässä yhteydessä mainittiin selän takana muille seuran toimijoille/jäsenille juoruten sekä jättämättä mahdollisuus kertoa valmentajan oma näkökulma asioista ja osallistua valmennusta koskevaan päätöksentekoon sekä huutaminen ja kiroilu omille lapsille harjoitustilanteessa.

81,3 prosenttia vastaajista kertoi, että häirinnyt henkilö oli ollut valmennettavan huoltaja. Yhdessä tapauksessa häiritsijä oli valmennettava ja kahdessa toisen seuran valmennettavan huoltaja. Häirintää oli koettu myös toisen seuran valmentajan tai toimihenkilön taholta.

Ahdistusta, vihaa ja surua

Kolmannes häirintää kokeneista vastasi harkinneensa valmennuksen lopettamista häirinnän takia.

Vastanneet kertoivat häirinnän aiheuttamista tunteista. Se oli herättänyt hämmennystä (87.5%), ahdistusta (56,3 %), vihaa (56.3%), surua (43,8 %), pelkoa (18.8%) ja häpeää (12.5%). Lisäksi mainittiin alemmuudentunne ja motivaation katoaminen.

Näin vastanneet kertoivat kokemastaan häirinnästä

Valmennettavan huoltaja on raivoisasti huutanut, kun valmennustapani ei ole miellyttänyt häntä. Huoltaja on myös kehottanut kesken minun ja valmennettavan harjoitusottelun aikana valmennettavaa vahingoittamaan minua.

Kyllähän se valmentajan motivaatiolle on myrkkyä, kun toistuvasti kyseenalaistetaan harjoitusohjelmaa, kisakalenteria taikka sitten henkisen valmennuksen puutetta saati seuran palkitsemiskäytänteitä, jos jonkun "äänekkään" vanhemman poika ei menesty vaikka samaan aikaan ryhmä kehittyisikin eteenpäin.

Joskus pitää vaan hyväksyä, että kehitystä tulee eri tahtiin tai vika saattaa olla siinä, että ei ole oltu läsnä kaikissa harjoitusohjelman mukaisissa tilanteissa. Joskus se vika voi olla siinä, että muut vaan treenaavat kovemmin kuin se oma poika.

Monenlaisia näkemyksiä maahanmuuttajien tulosta lajin pariin. Arvostelua tasapuolisuudesta ja oikeudenmukaisuudesta. Kritiikkiä valmentajan substanssiosaamisesta ja kasvatustieteellisestä osaamisesta. Kritiikkiä varustemyynnistä. Syyttelyä nepotismista.

En ole kokenut näkyvää häirintää kohdallani, mutta olen joutunut setvimään kollegojen kohdalla ko. kokemuksia. En tulkitse saaneeni häirintää ammattivalmentajana toimiessani enkä myöskään harrastaja- / seuravalmentajana. Toki erilaisia näkemyksiä olen joutunut kohtaamaan, mutta ne olen ottanut vastaan kehittävinä haasteina. Joidenkin kollegojen kohdalla törmäsin pahansuopaisuuteen, joka kimposi kateudesta ja puhumattomista asioista sekä johtivat sitten noloon tilanteeseen. Vanhempien kohdalla hiärintä saattoi

kohdistua valmentajaan koska hän "ei kiinnitä riittävästi huomioita /sortaa meidän poikaa" harjoituksissa. Tai "retuutti meidän poikaa epäkunnioittavasti". Nämä saattoivat johtaa vanhemman epäasialliseen puuttumisen toimintaan. Koen edelleenkin, että rehti keskustelu ja asioiden avaaminen harrastajien ja mukana olevien kesken tuo positiivisen vaikutuksen ja estää häirinnän joka lajissa. Hyvä tietysti, että asia on nostettu esille valtakunnan tasolla.

Painijan vanhempi oli sitä mieltä, että olin kohdellut hänen lastaan epäoikeudenmukaisesti, vaikka pyrin kaikessa toiminnassani aina mahdollisimman avoimeen ja tasapuoliseen kohteluun kaikkien painijoiden ja heidän huoltajiensa kohdalla.

Kyseessä oli kilpailut, joissa hänen mielestään painija oli useamman kerran joutunut minun takiani itselleen väärään ja liian kovaan sarjaan. Asiaan ei vaikuttanut se, että olen kertonut, että kisajärjestäjät laativat sarjat ja painijan sarja määräytyy hänen kisapäivän painonsa mukaan. Vanhemman mielestä syy siihen, että painija oli omassa sarjassaan, eikä painoaan matalammissa sarjoissa oli minun, vaikka tämä painija oli ollut jo useamman vuoden mukana kilpailuissa, hän tiesi painikisojen painoluokkajärjestelmän ja punnitukset jne. Nämä kaikki oli useampaan kertaan yhdessä käyty läpi. Kyse ei ollut enää mistään aloittelijasta. Tästä huolimatta vanhempi päätti asian johdosta uhkailla minua fyysisellä väkivallalla. En kokenut oloani tästä huolimatta uhatuksi, vaan hämmentyneeksi. Seura on asiaan puuttunut ja lopulta kyseisen vanhemman toiminta johti hänen itsensä päätökseen erota seurasta ja koko painiharrastuksesta, koska koki koko painin painoluokkajärjestelmän epäoikeudenmukaiseksi. Kyse oli vielä ikäkausipainijasta, jolle kilpailuissa oli painoluokan lisäksi lähes aina myös ikäsarjat, eli häntä juuri vanhempia painijoita ei ollut samoissa sarjoissa.

Kyseisessä tapauksessa asia johtui selvästi kyseisestä vanhemmasta. Painijalla itsellään ei ollut asian kanssa mitään ongelmaa. Sama vanhempi on aiheuttanut vastaavia tilanteita myös muissa heidän harrastuksissaan alueellamme. Vaikka tämä onkin valitettavaa, omalla valmentajaurallani nämä ovat onneksi olleet todella harvinaisia tapauksia, enkä ole kokenut muuten häirintää.

Vähättelyä ammattitaidostani sukupuoleni vuoksi. Ei olla kuunneltu mielipiteitä tai ajatuksia. Vähättelevät henkilöt ovat olleet pääsääntöisesti muiden seurojen valmentajia tai vanhempia. Myös liiton valiokuntien jäseniltä on vähättelyä tullut. Kerran kisoissa toisen seuran lapsen vanhempi isoon ääneen toitotti, että eihän nuo voi osata painia, kun niiden valmentaja on nainen. Syrjintä on pääsääntöisesti ollut sukupuolesta johtuvaa.

Soitellaan humalassa ja uhkaillaan. Levitetään nettiin täysin keksittyjä juttuja.

Vain yksi tapaus, jossa vanhempi toisen seuran maineikas valmentajana toimiva henkilö purki äänekkäästi oman valtansa murenemiseen liittyvää pelkoaan minulle ryhmäni edessä, vanhempien ja lasten läsnäollessa. Oma seura otti asian heti käsittelyyn ja hoiti asian hienosti.

Muutamaan eri otteeseen vuosien varrella valmennettavan huoltaja, kerran naispuolinen ja kaksi kertaa miespuolinen on häirinnyt valmentamista olemalla paikalla harjoituksissa, puuttuen harjoitusten kulkuun ja käyttänyt epäasiallista kieltä, siis kiroillut kuuluvasti.

Talkoita tehnyt perhe vaatii, että heidän tekemä työ pitää jyvittää hänelle ja hänen perheelle.

Kaikki artikkelin kursivoidut kohdat ovat suoria lainauksia kyselyn vapaista vastauskentistä.

Pyysitkö häirintään apua?

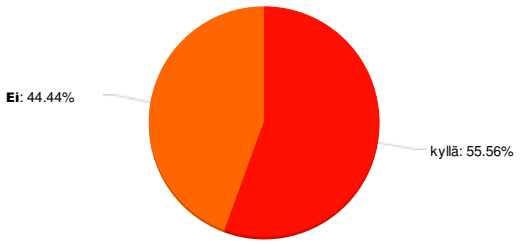

Saitko häirintään pyytäessä apua?

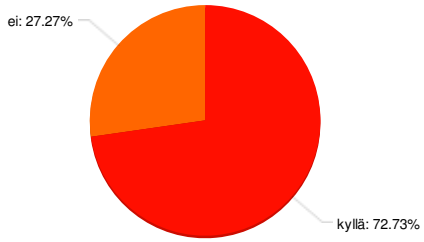

Montako vuotta olet valmentanut?

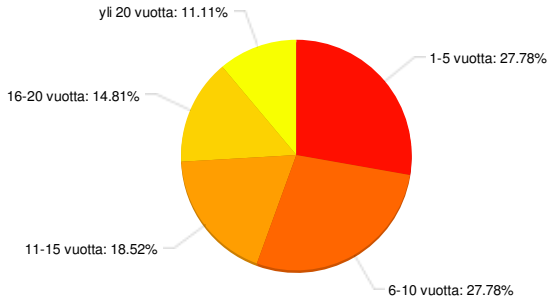

Häirintä on saanut minut harkitsemaan valmennuksen lopettamista

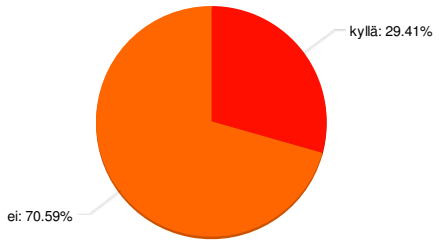

Häirintää on tapahtunut

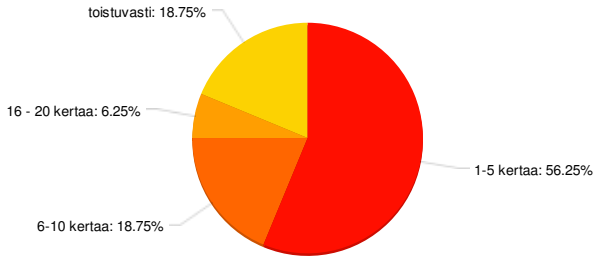

Minua tuijotetaan kädet puuskassa

Molski haastatteli pitkä-aikaisen häirinnän kohteeksi joutunutta valmentajaa. Hän ei halua puhua aiheesta nimellään, sillä osansa häirinnästä on saanut myös valmentajan lapsi. Myös se arveluttaa, että asian julkituominen pahentaisi tilannetta. Tapauksen tiettyjä yksityiskohtia on jätetty pois henkilöiden tunnistamisen estämiseksi.

”Häiritsijällä oli ollut ongelmia valmennuksen kanssa, ja he päättivät vaihtaa seuraa. Minun odotettiin tekevän samoin. Koska en näin tehnyt, alkoi häirintä. Minua alettiin pommittaa viesteillä, joissa minua haukuttiin ja kerrottiin muun muassa, että olen suvakki, yksinkertainen ja tyhmä. Myös lastani haukuttiin minulle. Hänen painoaan ja painitaitojaan morkattiin. Kisapaikalla lapseltani saatettiin käydä utelemassa asioita.

Viestejä tuli monen eri kanavan kautta, ja lopulta estin tämän häiritsijän kaikkialla. Viestit onneksi loppuivat siihen, mutta olen kuullut, että hän on haukkunut meitä muun muassa Facebookissa. Häiritsijän seuralla on harjoitukset minun valmentamani tunnin jälkeen. He alkoivat tulla isolla porukalla paikalle notkumaan harjoitustilaan jo paljon ennen meidän tunnin loppua. Tämän sain lopulta estettyä, mutta se vaati kunnan puuttumista asiaan. Huomasin aina hänen saapuessa paikalle, että oma rentouteni katosi.

Kisapaikoilla häneen tietenkin törmää väkisinkin. Hän monesti tuijottelee minua etäältä kädet puuskassa. Onneksi hän ei ole tullut sanomaan mitään, vaikka eihän sekään ole kivaa, että joku tuijottaa. En voi sille mitään, eikä siinä auta muu kuin kestää. Huomaan usein jo kisapaikalle mennessä, että asia alkaa hermostuttaa minua. Tiedän toki, että paikalla on aina muitakin, ja voin tarpeen vaatiessa puhua asiasta muille.

Olen säästänyt kaikki viestit. Jos viestittely jostakin syystä alkaisi uudelleen, tekisin rikosilmoituksen. Näin minua aikanaan neuvottiin myös Painiliiton taholta.”

COVID-19 selätti Suomi Cupin

Koko maailmaa jo pitkään sillassa pitänyt epidemia pisti myös painin kreikkalais-roomalaisen Suomi Cupin selälleen. Hyvin alkanut painikausi päättyi käytännössä jo maaliskuulla koronapandemian ensimmäisen laineen tullessa maahamme. Osakilpailuja peruttiin, odotettiin ohjeita, joita oikeastaan kenelläkään ollut antaa ja ihmeteltiin vallitsevaa tilannetta. Kymmenestä Cup-osakilpailusta on tähän mennessä saatu pidettyä vain neljä todellista kisaa. Viidentenä ns. jokerina pohjalla ollut rantapainin SM-kisa Helsingissä ei saanut krekon painijoita liikkeelle. Tämä omalta osaltaan teki selkeäksi sen, että rantapaini ja kreikkalais-roomalaisen Suomi Cup eivät jatka enää samaa matkaa. Olkoon syynä sitten pandemia tai ei. Kiinnostusta kreikkalaisen painijoilla hiekalle ei ole. Potentiaalia lajissa varmasti olisi, mutta väkisin sitä ei voi kuitenkaan tehdä.

Kevät ja syksy oli kisamolskeilla hiljaista aikaa

Kuten edellä on jo mainittu, niin 2020 painittiin Suomi Cupia vain neljä osakilpailua. Ennen koronaviruksen ensimmäistä aaltoa väännettiin Kouvolassa Herman Kare, SM-painit Vaajakoskella ja Mannin matsit Seinäjoella. Kesällä tilanne näytti jo jossakin välissä hyvältä ja alkoi tulla tunne, että virus on taputeltu, mutta ei se ollut. Viimeiseksi osakilpailuksi on jäänyt elokuussa ennen toista aaltoa painittu Kalle Mäkisen painit Turussa, jonka järjestämistä mietittiin tarkkaan. Arvostelijoitakin riitti. Olisi ollut helppo luovuttaa. Mäkisen painien jälkeen Kuusankoski järjesti vielä syyskuun alussa junioreiden ja U15 SM-painit ja Ilmajokikin vielä kadettien SM-väännöt syyskuun lopussa. Todellisuudessa kreikkalaisen osalta kilpailukausi oli siinä. Silta murtui siis rytisten. Vapaapainin puolella ja kaudella ainoa kisa järjestettiin Ylistarossa. Se oli sentään SM-kilpailu. Suurena menetyksenä painille oli siis koko syksyn sadon menetys, eli kisojen peruuntuminen. Kaikista suurin menetys oli kuitenkin Tampereen U23 MM-kisat, joiden järjestämisessä oli tehty jo paljon valmisteluja, mutta joka sekin valui hiekkaan. Liiton taloudellekin sillä olisi ollut plusmerkkinen boosti. Positiivisesti ajatellen painiseuroissa on kuitenkin toiminta jatkunut suhteellisen normaalina. Harjoituksia on pystytty pitämään, eikä tartuntatapauksia ei ole oikeastaan seuroissa ja saleilla ollutkaan, toisin kuin monissa joukkuelajeissa.

Suomi Cup 2020 jatkuu 2021

Vuosi on ollut vajaa ja se tarkoittaa tietysti myös palkintopotin uudelleen arviointia.

Suomi Cupin työryhmä on päätynyt seuraavaan ratkaisuun palkitsemisen osalta. Alkuperäisiä palkintosummia ei tulla jakamaan. Jokainen painija ja seura varmasti ymmärtää, että miksi ei. Tästä on kenenkään turha kirjoitella minkäänlaisille palstoille. Tilanne on nyt yksinkertaisesti poikkeuksellinen koko maailmassa ja tämän kanssa me elämme. Tarkoituksena on jatkaa Suomi Cup 2020 -kautta ensi vuonna siten, että koko palkintopotti päästäisiin jakamaan alkuperäisen suunnitelman eli kymmenen kreikkalais – roomalaisen osakilpailun jälkeen. Kauden 2020 mahdollisista (huom. mahdollisista) papukaijamerkkipalkinnoista Suomi Cup -työryhmä ja Suomen Painiveteraanikerho neuvottelevat vielä ennen joulua. Tästä tiedotetaan Painiliiton sivuilla.

Ilmajoen kolmikko kärjessä ja Akaassakin yksi ahkera

Se, että Suomi Cupia seurapisteissä johtaa ylivoimaisesti Ilmajoen Kisailijat, ei ole kenellekään yllätys. Kärjessä ovat tasapisteissä kaikki kreikkalais-roomalaisen osakilpailut käyneet Ilmajoen Akseli Yli-Hannuksela ja Otto Ketonen (24 pistettä). Kolmantena kärjen takana kärkkyy myös kaikkiin kapinoihin osallistunut Matias Lipasti (20 pist.). Tämän joukon takana luuraa kymmenentenä ja vielä palkintorahoissa kiinni myöskin kaikki krekon osakilpailut käyneenä Viialan Pyryn Eemeli Rautanen. (10 pist.). Suomi Cupin pistetilanne löytyy liiton sivuilta.

Yhteensä painimolskeilla ja hiekalla on käynyt 74 painijaa, joka ei ole paljon, mutta se voisi olla paljon vähemmänkin.

Kuinka sitten jatketaan...

Tässä vaiheessa herää kaikille kysymys, miten spainin Suomi Cupia jatketaan ensi vuonna. Alkutalven kisat, kuten Herman Kare ja Mannin matsit on jo peruutettu. Kuinka kauan tämä piina ja epätietoisuus jatkuu? Koska päästään normaaliin elämään?

Koska saamme rokotten sellaisessa laajuudessa, että painikisoja voidaan edes ajatella? Tämä kaikki on vielä hämärän peitossa ja täysi arvoitus. Teoriassa kilpailutoiminta

painissa voisi olla taas mahdollista alkukesän jälkeen ja näin ollen Suomi Cup 2020 - 2021 tulee painottumaan vuoden toiselle puoliskolle. Teoriassa siis. Kysymysmerkkejä on ilmassa paljon. Miten kaikki saadaan sopimaan kaikille. Miesten leiritykset, SM-painit, MM-kisat, karsinnat olympialaisiin, olympialaiset ja niin edelleen. Valmennusjohdolla on tässä paljon pohdittavaa. Kilpailukalenteri 2021 muuttuu vielä moneen kertaan, se on varma. Toivottavasti Painiliiton valmentajilla riittää motivaatiota, kiinnostusta ja voimaa myös Suomi Cupille. Tätä toimintaa ei saa päästää nyt näivettymään.

Tässä on pientä haastetta myös vajaan vuoden kuluttua aloittavalle uudelle Painliiton toiminnanjohtajalla ja tietysti puheenjohtajallakin.

Arvo Haaviston kupla vielä avoinna

Tätä kirjoittaessani joulukuun alussa 2020 on vielä teoriassa yksi cup-osakilpailu jäljellä. Pahalta näyttää tässä vaiheessa kuitenkin senkin suhteen, koska tartuntaluvut ovat olleet koko syksyn nousussa muuallakin, kuin vain Uudellamaalla ja koronanyrkit iskevät nyt myös maakunnissa. On suuri harmi, kun perinteisesti tuvan täyteen vetävä Arvo Haavisto turnauksen hurmoshenkinen pohjalaisyleisö ei pääse paikalle, vaan painit pyritään painia ”kuplassa”.

Toisaalta tyhjille katsomoille on urheiltu lajista riippumatta koko syksy ja sateinen alkutalvi, joten sen puolesta asia ei olisi enää mikään uutinen. Miten tässä sitten kävi? Sen me tiedämme, kun uusin Marin vääntämä Molski on kolahtanut laatikkoon ennen joulupukin tuloa.

Suomi Cup työryhmä J.Kangasalusta, T.Salminen, M.Saranpää ja A.Pekkala toivottavat kaikille Molskin lukijoille hyvää joulua ja toiminnan täyteistä parempaa uutta vuotta 2021. Kyllä se polun pää tästä vielä löytyy.

Juha Kangasalusta
Suomi Cup työryhmän puheenjohtaja

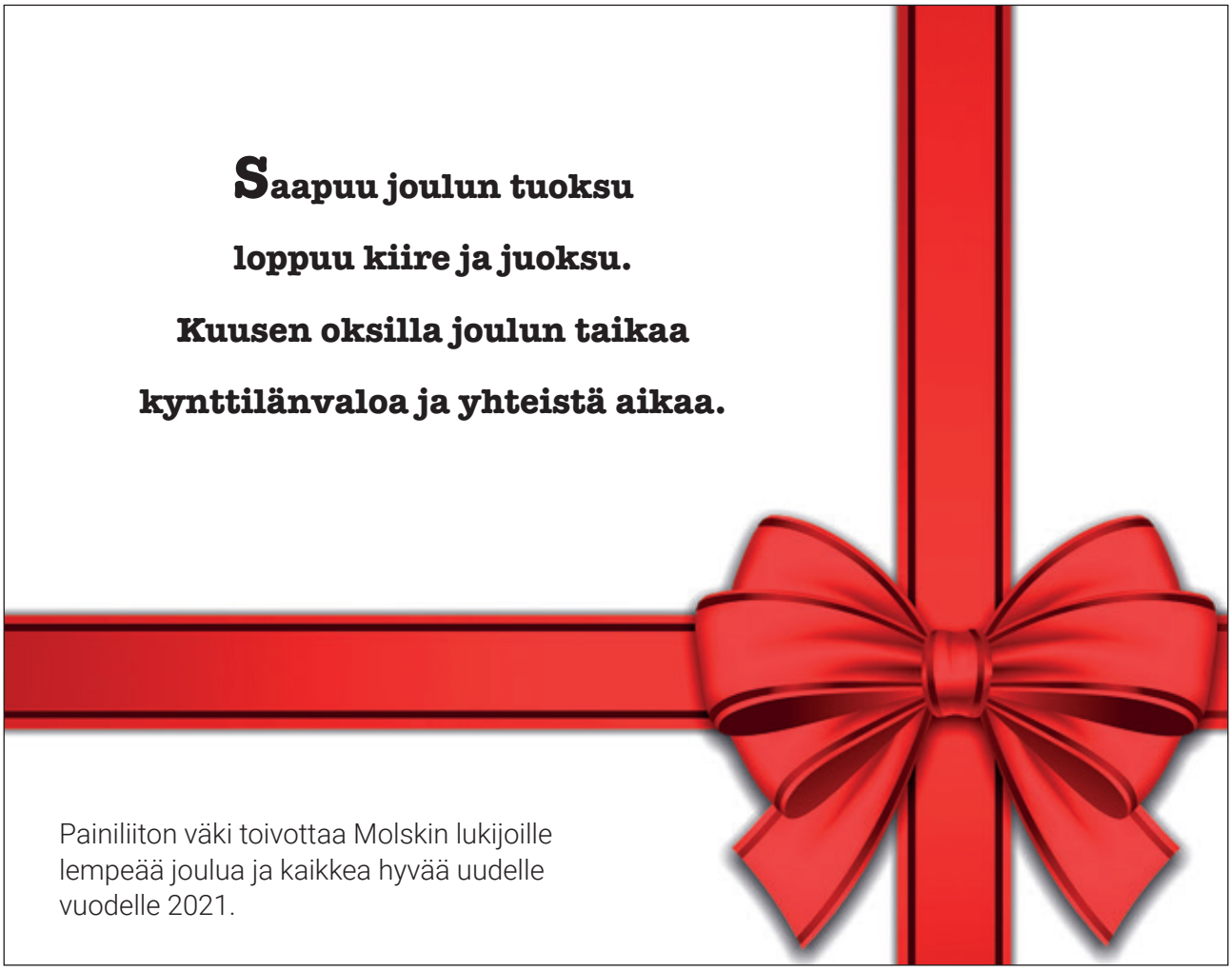

Painin aikana luodut ystävyyssuhteet ovat kantaneet läpi vuosikymmenten. Vas. ylärivi: Sami Rämänen, Teemu Hörkkö, Jouni Härkänen, Einari Lehto ja Jere Härkänen. Alhaalla vasemmalta: Ville Kainulainen, Juha Lappalainen, Aki Kettunen, Jani Hermansson ja Terho Kettunen.

Ylä-Tikkurilan Kipinän paini täytti

40 vuotta

Tänä syksynä tuli kuluneeksi 40 vuotta siitä, kun Ylä-Tikkurilan Kipinän painitoiminta alkoi. Juha Lappalainen ja Terho Kettunen olivat mukana jo ensimmäisissä harjoituksissa. Mieleen on jäänyt monia arvokkaita muistoja vuosien varrelta. Monet niistä kulminoituvat ensimmäiseen valmentajaan, Kaimo Koposeen. Lokakuussa Kipinän painijat vuosien ja vuosikymmenten takaa kokoontuivat yhteen. Ensin käytiin haudalla kunnioittamassa valmentaja Koposta ja markkinointiguru Matti Rantaa, sitten painittiin ja muisteltiin menneitä saunoen.

Juha Lappalainen

Painiliiton kreikkalais-roomalaisen painin valmennustiimiin kuuluva **Juha Lappalainen** oli villi lapsi. Niin villi, että yksinhuoltajaäiti oli ajoittain huolissaan. Äiti vei poikansa painisalille taka-ajatuksena se, että poika hieman rauhoittuisi.

– Ja kyllä kai minä pikkuhiljaa rauhoituinkin, Lappalainen pohtii nyt, 40 vuotta myöhemmin.

Lappalainen oli mukana jo Kipinän ensimmäisissä harjoituksissa. Edesmenneen valmentajan **Kaimo ”Kami” Koposen** auktoriteetti puri heti.

Lappalainen muistelee, miten Koponen kertoi, että painija ei edes nuku selällään. Ja että kylkeä painija vaihtaa sillan kautta.

– Niin minä sitten pikkupoikana tein, ja yritin sillan kautta aina käännyskellä.

Yksi alkuaikojen kilpailumatkoista suuntautui Vaasaan, jossa pidettiin TUL:n mestaruuskilpailut. Vanhempien poikien kisat olivat jo ohi, mutta Lappalaisella oli vielä yksi ottelu jäljellä. Hän kuuli, että muut olivat lähdössä uimaan ja pyysi heitä odottamaan oman ottelunsa verran.

– Menin matolle ja hyppäsin heti selälleni. Vastustajakin katseli, että mitä ihmettä. Pääsin jätkien mukaan mutta hitto soikoon, uimahalli olikin kiinni.

Ylä-Tikkurilan Kipinän paini kehittyi vauhdilla, ja alle kolmessa vuodessa nollasta aloittanut toiminta oli jo kovassa nosteessa ja seura Suomen paras poikapainiseura. Se kulminoitui vahvasti Koposeen ja tämän intohimoon. Koposella oli aina paini ja valmennus mielessä.

– Olimme kerran leirillä jossakin. Kävelylenkillä Kami huomasi juuri istutettuja puun taimia, ja keksi, että niistä olisi hyvä lyödä käsivartta. Me revimme niitä ihan innoissamme. Siitä taisi tulla sanomista myöhemmin.

13-vuotiaan Lappalainen alkoi jakaa mainoksia taskurahaa ansaitakseen. Sen takia yhdet harjoitukset oli pakko jättää välistä, mutta Koposella oli ratkaisu. Hän neuvoi unohtamaan hissit.

– Kami ohjeisti loikkimaan rappuset ylös. Ja minä loikin.

Armeijan jälkeen Lappalaiselle tulin viiden vuoden tauko painiin. Tauon jälkeen seura otti taas avosylin vastaan.

”Seuran tuki oli iso asia, ja se toimi todella hienosti.”

Matti Ranta oli tullut 90-luvulla Ylä-Tikkurilan toimintaan mukaan. Hän otti vastuulleen seuran markkinoinnin ja 2000-luvun alussa edustuspainijoille alettiin Rannan ideoimana tehdä urheilijasopimuksia.

– Minulla oli sellainen tyyli, että laskin tarkkaan paljonko saan Bundesliigasta, paljonko saan seuralta ja paljonko tarvitsen sponsoreita, jotta pärjään. Seuran tuki oli iso asia, ja se toimi todella hienosti.

Urheilijasopimuksissa edellytettiin, että edustuspainijat osallistuvat SM-kilpailuihin ja Vantaa Painicupiin. Vantaan kisoista Lappalaisella on hyvät muistot, vaikka joskus osallistuminen tuntui raskaalta Bundesliigan lomassa.

– Muutaman kerran lähdin pitkin hampain painimaan. Kun pääsin matolle, niin olihan se ihan hemmetin hienoa. Siihen aikaan yleisöä ja painijoita oli aina paljon.

Lappalaisen äiti **Eila Saukkonen** oli joka kerta Painicupin talkoissa. Hänen vastuullaan oli muun muassa talkoolaisten muonitus.

– Se on jäänyt mieleen, että matolla ollessa äidin ääni ja mene kiinni -huuto sieltä aina ihmeellisesti kuului.

Kerran äiti marssi kulmalle kesken ottelun. Lappalaisella oli vastassaan kova valkovenäläinen arvokisamitalisti, jolle hän hävisi ensimmäisen erän 6-0. Kulmalla odotti äiti, joka totesi: ”No niin poika. Nyt on lämmitelty. Alas painia.”

– Äidin määräyksestä minä sitten voitin kaksi seuraavaa erää ja koko ottelun.

Yleisö eli tuttuun tapaan vahvasti mukana. Paikalla oli aina paljon tuttuja niin katsomossa kuin talkooväessä.

– Siellä oli mukava pyöriä ja hyöriä. Oli turvallinen olla, Lappalainen toteaa.

”Kerran äiti marssi kulmalle kesken ottelun.”

40-vuotiaan painitoiminnan kunniaksi pidetyt harjoitukset alkoivat perinteisellä juoksusarjalla.

Terho Kettunen

Terho Kettunen muistelee Kipinän painitoimintaa lämmöllä. Heti alusta saakka kaikki puhalsivat valmentaja Kaimo Koposen johdolla vahvasti yhteen hiileen.

– Olimme maailman surkein painiseura, mutta Kami jaksoi viedä meitä kisasta toiseen. Hävisimme alkuun aina, Kettunen kertoo.

Koponen uskoi poikiin ja siihen, että paljon töitä tekemällä tulee myös menestystä. Se kävi toteen, vieläpä nopeammin, kuin kukaan uskalsi toivoa.

– Kiersimme kaikki mahdolliset kisat. Kun lauantaina tultiin kisareissulta kotiin, Kami sanoi, että pakatkaa laukut valmiiksi. Aamulla yhdeksältä lähdetään taas. Me pojat menimme Kamin perässä kuin ankanpojat. Saatoimme käydä viikonlopun aikana kaksissa kisoissa.

Koposen pelisilmä poikien valmentamisessa oli loistava. Kun painia oli takana ehkä kuukauden verran, Koponen kokosi pojat matolle istumaan, ja kysyi, että kuinka moni haluaisi kävellä Tikkurilan kävelykadulla suomenmestarina. Käsiä nousi pystyyn ja Koponen myhäili ja oli kirjoittavinaan mestariksi haluavien nimet vihkoon.

”Me pojat menimme Kamin perässä kuin ankanpojat.”

– Sitten hän sanoi, että onpa hyvä kun tässä on näin monta suomenmestariksi haluavaa. Nyt ruvetaan harjoittelemaan sen mukaan.

Ja niin tehtiin. Koponen vakuutti pojille, että heistä tulee parhaita. Ensin harjoituksia oli kahden viikossa, sitten kolmet ja lopulta joka arki-ilta. Se ei suikaan riittänyt. Lopulta, jos viikonloppuna ei ollut kisoja, pidetiin myös lauantaina ja sunnuntaina harjoitukset. Treeneihin tultiin, paitsi jos oli kokeet. Myös niiden varalle Koposella on tarkat ohjeet.

– Kami sanoi, että luette kokeisiin keskittyneesti. Jos tulee ajatuskatkoa, avaatte ikkunan, vedätte kymmenen punnerrusta ja jännittelette vähän kroppaa. Jos vieläkään ette ole ihan hereillä, läpsitte itseänne poskille kuin olisitte otteluun menossa. Sitten otatte taas kirjan ja alatte keskittyä.

Koponen oli erityisen hyvä opettamaan vyörytystä. Välillä hänellä oli kokouksia niin, että hän ei päässyt harjoituksiin, vaan joku muu tuurasi. Koponen tuli kuitenkin kokouksen jälkeen katsomaan, miten treenit sujuvat. Hän huuteli ohjeita ensin maton reunalta, mutta oli pian itsekin matolla.

”Siitä lähtien se oli meille Kamin kaista.”

Se on rankkaa, mutta tulee yhä selkärangasta, pohtivat Jere Härkänen (päällä) ja Einari Lehto, jotka ovat viimeksi painineet yhdessä noin 30 vuotta sitten.

Se on maali!

– Siinä hän puku päällä konkreettisesti näytti, miten sen jalka sinne alle laitetaan ja miten ponnistetaan. Kerran Kamin puku repesi oikein huolella. Hän totesi vain, että ”näitä pukuja saa lisää, mutta opitko nyt sen alarullin?”

Kerran Koponen oli puolestaan unohtanut verkkarit kotiin. Mies ei ollut siitä moksiskaan, sillä olivathan uimahousut mukana.

– Meitä nauratti, kun Kami pienissä uikkareissa veti harjoituksia.

Koponen ajoi ajokortin vasta viisikymppisenä. Terho Kettunen kertoo, että pojat aina hieman jännittivät miehen kyydissä. Kun tultiin risteykseen, josta oltiin kääntymässä vasemmalle eikä muita ollut näkyvissä, Koponen ajoi tyynesti liikenteenjakajan vasenta puolta.

– Me huudahdimme, että mitä sinä nyt noin. Kami totesi, että kun ketään ei tule, niin näin matka on lyhyempi. Siitä lähtien se oli meille Kamin kaista.

Kun Kipinästä sitten tuli vajaassa kolmessa vuodessa Suomen paras poikapainiseura, röyhisteli Koponen rintaansa ja kertoi pojille, että Pohjanmaalla oltiin hyvin huolissaan.

– Hän sanoi, että siellä oli pidetty 15 seuran voimin kriisikokous tämän katastrofin takia. Ehkä Kami vähän liioitteli, mutta hyvä ryhtiliike se oli koko suomalaiselle painille.

”Meitä nauratti, kun Kami pienissä uikkareissa veti harjoituksia.”

Terho (vas.) ja Aki Kettunen sekä Juha Lappalainen olivat mukana ensimmäisissä painiharjoituksissa 40 vuotta sitten.

Tässä sarjassa tehdään yllätyssoittoja painin parissa vaikuttaville tai vaikuttaneille ihmiselle. Tällä kertaa puhelimeen vastaa 6-vuotias Jaakko Kinnari. Hän aloitti painin kaksivuotiaana Vaasan Tovereiden nallepainissa ja painii nyt nassikoissa. Jaakko on voittanut jo kaksi mitalia. Jaakon parhaat ystävät ovat Elmeri, Iivari ja Robin.

Hei Jaakko. Tässä Mari Mäkinen Molski-lehdestä. Mitä kuuluu?
Noooo, hyvää. Olen tänään ainakin syönyt ruokaa. Se oli hernekettoa. Olin ulkona ja rakensimme majaa. Tai se maja on jo valmis, mutta me fiksattiin sen lattiaa.

Mikä mietityttää juuri nyt?
Ei mikään. En ole miettinyt mitään erikoista.

Mikä asia nauratti viimeksi?
Se, kun voitin isin äsken Tikki-korttipelissä.

Mikä on joskus harmittanut?
En mä oikein muista.

Mikä painissa on kaikista parasta?
Noooo, esimerkiksi se, kun voittaa painikisoissa. Olen voittanut kaksi kertaa. Voittamisesta tulee hyvä mieli ja se on kivaa kun saa mitalin. Mitali on paras juttu.

Mikä painissa on tylsintä?
Ehkä se, että häviää tai ei ole rankkaa. Että ei tule hiki.

Kerro jokin painiurasi aikainen sattumus, joka naurattaa vieläkin?
Ei ole sattunut mitään.

Millä liikkeellä yllätät vastustajan?
Ehkä puikilla. Se on sellainen, että kun toinen nostaa yhtä kättä niin menee sieltä käsien takaa toisen taakse. Olen hyvä tekemään puikin. Teen sen usein kisoissa.

Mitä ruokaa kannattaa syödä, että kasvaa tosi vahvaksi painijaksi?
Nooo, pinaattia. Tykkään pinaattikeitosta ja laitan sinne kananmunan joukkoon. Mun lempiruoka on juustohampurilainen. Sitä voi syödä sillä tavalla, että pilkkoo sen moneen osaan tai sitten syö sen vaan ihan tavallisesti.

Oletko koskaan mennyt painiottelussa selälleen?
Yhden kerran. En muista enää, mitä se tuntui. Pikkusen se varmaan harmitti.

Mikä sinusta tulee isona?
Ehkä palomies. Haluan palomieheksi, koska sitten saa pelastaa ihmisiä ja sammuttaa tulia.

Mitä teet kun et ole eskarissa?
Silloin tapaan leikkiä ulkona tai sitten tapaan rakentaa sisällä legoilla. Rakennan autoja, kaivureita ja veneitä. Pelaan myös futista. Pelaan sitä niin paljon omalla pihalla ja koulun kentällä, että voi sanoa, että harrastan sitäkin.

Mikä on tärkein ohje, jonka olet valmentajalta saanut?
Mulla on kaksi valmentajaa, Harri ja Pekka. Ne yleensä sanoo, että tehkää hyvin. Kyllä mä jaksan yleensä tehdä hyvin.

Onko kisoissa ollut kivaa?
On. Olen ollut Ruotsissakin kisoissa. Olimme yötä hotellissa. En kyllä itse siellä paininut, mutta mun isoveljet paini. Mulla on kaksi veljeä.

Kuka on maailman paras painija?
Petra Olli. En ole tavannut Petraa mutta olen nähnyt hänet teeveessä.

KooHoo Autokorjaamo Oy
Myrkyntie 264, 64720 Perälä
050 520 5599

KULJETUSLIIKE ESKO KIVINIEMI
Pekkisentie 2
62100 Lapua
050 552 5492

KÄYTTÖAUTO
www.kayttoauto.fi

PIRKKA HITSI
(03) 3141 4200 www.pirkkahitsi.fi
Vesalantie 20, 33960 Pirkkala
Mestarintie 20, 78200 Varkaus

Seinäjoki

Traktoriurakointi Mikko Ranto
Hannukselantie 339, 60800 Ilmajoki
0500 363 124

Maanrakennus Kärkkäinen Oy
Pirintie 8, 29200 Harjavalta
0400 322 577

KOTI PIZZA
Kauppatie 13, Ilmajoki
Puh.06 - 4248 220

Restaurointi - korjaukset - vauriokartoitukset
E. PALONIEMI OY
p.040 5125 436, www.paloniemi.fi
Niemistöntie 37, 60760 Pojanluoma

Alavuden Fysikaalinen Hoitolaitos
Seija Matikainen
Kuulantie 5 G
63300 Alavus
p.040-5127 134

TAKSI-TILAUSLIIKENNE
Harri Salo
-henkilöautot, pikkubussit 1+8,
tilausliikenne 16-50 paikkaa
Alarannantie 480, 63300 ALAVUS
HARRI 0440 666 545
KEIJO 0400 666 545
MIKO 0400 364 998

Kunto-Lutra
LIIKUNTASALIT, KYLPYLÄ, KUNTOSALIT
KOKOUSTILA JA EDUSTUSSAUNA
TERVETULOA ALAVUDELLE LIIKKUMAAN JA VIIHTYMÄÄN
Kautunkuja 5, 63300 Alavus
Puh. 06 - 2525 1583

ISOAHON SORVAAMO
Tuurintie 645, 63610 Tuuri
0400 265 115, (06) 5261 010

Kähärin Hammaslääkäriasema
Opintie 7, ALAVUS
p.06 - 5111 706
plusterveys

Valmentaja uskoo esimerkin voimaan

Suomen Valmentajat ry:n valitsi Ylä-Tikkurilan Kipinän valmennuspäällikkö Tapio Helminen kuukauden valmentajaksi.

Suomen valmentajat ry valitsee suomalaisvalmentajien keskuudesta joka kuukausi kuukauden valmentajan. Syykuussa kuukauden valmentajaksi valittiin Ylä-Tikkurilan Kipinän **Tapio Helminen**, joka on seuran painijaoston valmennuspäällikkö ja kadettien vastuuvalmentaja. Helminen pääsi varsin kovaan seuraan, sillä kyseisen maininnan ovat lähihistoriassa saaneet muun muassa Tuomas Sammelvuo, Jukka Jalonen ja Markku Kanerva. Tasan kaksi vuotta ennen Helmistä saman kunnian sai toinen painivalmentaja: Lahden Ahkeran Tapio Lattu.

Tapio Helminen aloitti painin 5-vuotiaana. Paini oli vilkkaalle vesselille täysin tuntematon laji. Silloinen Ylä-Tikkurilan Kipinän valmentaja **Aki Kettunen** oli tullut veljensä luo kylään. Veli asui samassa talossa kuin Helmisen perhe, ja Akin poika Juho tuli pihamaalle leikkimään. Kesken leikkien

Juho ilmoitti lähtevänsä painimaan. Se kuulosti kivalta, ja Helminen halusi mukana.

– Silloin elettiin vähän eri aikoja kuin nyt. Menin vain äidiltä kysymään, että saanko lähteä Akin ja Juhon mukaan. Emme tunteneet heitä ennestään. Enää ei lasta varmaankaan päästettäisi tuosta vain vieraiden matkaan, Helminen pohtii.

Vuosi oli 1994. Helminen muistaa yhä elävästi nuo ensimmäiset harjoitukset. Siellä harjoiteltiin käsivarsiheittoa.

– Minusta tuntui, että pyörin joka suuntaan.

Lajiin hän ihastui ensihetkestä.

Tapio Helminen kilpaili 24-vuotiaaksi. Juniorisarjoissa tuli suomenmestaruus, alle 20-vuotiaissa SM-hopeaa. Junioreiden PM-kisoissa hän voitti kaksi pronssimitalia ja Herman Kareesta kerran hopeaa. 16-vuotiaana Helminen alkoi valmentaa ensimmäistä kertaa. Silloin hän sai muutaman seurakaverin kanssa vastuulleen nassikkapainiryhmän. Puuha oli mieleistä heti.

– Nassikat ovat huvittavan suorasanaisia, niille kommenteille sai nauraa monet kerrat. Kerrankin harjoittelimme volttisarjoissa päähyppyjä, ja eräs 5-vuotias totesi siihen tyynesti, että ”jos me joku kerta harjoitellaan puolivolttia, niin määää lopetan”.

Nassikkaharjoitukset jäivät, kun Helminen alkoi opiskella Pajulahdessa liikunnanohjaajaksi. Viimeisenä painivuotenaan Helminen toimi apuvalmentajana ja pian hän sai vastuulleen oman kadettiryhmän ja lopulta seuran valmennuspäällikön tehtävät.

Helmisellä on selkeä valmennusfilosofia. Hänelle on tärkeää valmentaa oman esimerkin kautta. Se tarkoittaa sitä, että hän pitää itsensä siinä kunnossa, jotta voi konkreettisesti näyttää haastavatkin liikkeet ja painia

”Minusta tuntui, että pyörin joka suuntaan.”

valmennettaviensa kanssa. Oman, positiivisen esimerkin kautta hän haluaa välittää nuorille myös terveelliset ja urheilulliset elämäntavat, toisten kunnioittamisen ja ahkeran tekemisen.

Helminen ei ole asettanut itselleen mitään tulevaisuuden tavoitteita oman valmennusuransa suhteen. Hän haluaa valmentaa tässä hetkessä ja niin hyvin, kuin se vain on mahdollista.

– Valmentaminen on vain niin hauskaa.

Se myös palkitsee, monin tavoin: joku oppii jotakin uutta tai voittaa tiukan ottelun, toinen jaksaa puurtaa omien ongelmakohtiensa parissa.

– Parasta on ehkä kuitenkin se, kun keskustelujen ja kannustamisen jälkeen motivaatio-ongelmista kärsinyt painija haluaa jatkaa, löytää uuden kipinän ja on vieläpä ihan fiiliksissä. Meidän kadettiryhmässä on vielä niitä painijoita, jotka olivat ensimmäisessä nassikkaryhmässäni, kun olin itse 16-vuotias. Nyt he ovat kaikki SM-mitalisteja.

Helminen myöntää naurahtaen, että kun hän kuuli valinnastaan kuukauden valmentajaksi, ensimmäisenä nosti päätään suomalainen vaatimattomuus.

– Ajattelin hetken, että olenko nyt ansainnut tämän. Mutta nyt olen siitä kiitollinen. Olen tehnyt paljon töitä, ja kaikki ei välttämättä edes näy ulospäin. On hienoa, että se on huomattu ja sitä arvostetaan.

”Parasta on ehkä se, kun motivaatio-ongelmista kärsinyt painija haluaa jatkaa.”

Kun Tapio puhuu, pojat kuuntelevat.

Rivi-ilmoitukset

VESTAMATIC ✆ 0400 189 152
Kalliokyläntie 710, 41800 Korpilahti

PALVELUTOIMISTO SUOKKO & HANTULA OY
Alahellantie 173, Hellanmaa ✆ 050 304 2239

AMARILLO KEITTIÖT
Joentaustantie 34, Myrkky ✆ 0400 267 399

MAANKAIVUU P. WÄRRI
Kirkkotie 330, 21880 Pöytyä ✆ 0500 222 459

AUTOHUOLTO-JANI
Topintie 6, Turenki ✆ 040 183 4796

VUOSAAREN ERISTYS OY
YKI JA MIKA SORMUNEN ✆ 044 0887 720
Kontulankaari 11 G 224, 00940 Helsinki

Hinauspalvelu Kuljetusliike JORMA HAVINA
Ikolanlarvantie 1, 61500 Isokyrö ✆ 0400 264 762

MAATALOUSKONEKAUPPA HEIKKI KUUSKOSKI
Heininevantie 65, 38750 Veneskoski ✆ 0500 223 053

KULJETUSLIIKE A. HAAPALUOMA
Kaijantie 2 Tervajoki ✆ 0400 663 253

OLLI RIIHIMÄKI OY
Paanatie 34, 61550 Orismala ✆ 0400 662 289

OY OLLE ANDERSSON AB
Lundinkatu 22 Porvoo ✆ 0400 789 606

JALKINEKORJAAMO TMI MAURI KEIHÄNEN
Suupohjantie 57, 60320 Ideapark ✆ 040 5027 990

INSINÖÖRITOIMISTO TIMO AUTIO
Hölkkäpolku 1, 60800 Ilmajoki ✆ 050 369 2828

KULJETUSLIIKE EINO T. LAHTI KY
Ohrapolku 7 Turenki ✆ 0500 493 198

KUORTANEEN TAKSI & BUSSI OY
Sammontie 2, 63100 Kuortane ✆ 040 8221 345

TIENSUU KY
Hiipakantie 15, Hakojärvi ✆ 0500 561 177

TMI MIKKO HAAVISTO KAIVINKONETYÖT
Mutkankyläntie 120 Ähtärinranta
✆ 040 5726 506

TILATAKSI JUKKA KATAJA
Välskärinkatu 17 8 1, Järvenpää ✆ 0400 305 009

SÄHKÖLIIKE VIRTEK OY
Hakalantie 116, 07190 Halkia ✆ 0400 841 293

LUUMÄEN KAIVU JA KULJETUS
Iiholanraitti 6, 54510 Uro ✆ 0400 255 081

LASI NYGÅRD KY ✆ 08 424 495
Niemelänkyläntie 87, 84100 Ylivieska

AURAOSA OY
Katajakuja 22, 21380 Aura ✆ 0400 828 460

ESPOON SORA OY TOLPPOLA
Pohjoisentie 9, 02970 Espoo ✆ 0400 707 940

TMI AKON -rakennusliike - ✆ 044 4400 626
Haltianpolku 7 B 27, 04440 Järvenpää

LAULAJAN AUTOKORJAAMO OY
Faaringintie 102, 66400 Laihia ✆ (06) 477 0277

URAKOINTI S. SIIRTOLA OY
Kyynäskieppi 8 Sattanen ✆ 0400 130 327

TJ-KATSASTUS
Hallaperäntie 8, Leppävesi ✆ 050 4334 245

KOIVULAN SAVUKALA ✆ 050 464 6635
Kelkkamäentie 127, 41400 Lievestuore

PIENKONEKORJAAMO A. VIRTANEN
Riihikuja 20 Koskenkorva ✆ 040 5135 587

HPN PELTI ✆ 0500 615 263
Korvenkyläntie 22, 40950 Muurame

TSV-METAL OY
Ritolankaari 15, 63300 Alavus ✆ (06) 5113 790

HÄRMÄKATE ✆ 040 581 2029
Kuoppalantie 22, 62300 Alahärmä

FYSICO ARTO HAHTOLA
Kuulantie 5 J, 63300 Alavus ✆ (06) 5111 200

HIRVELÄN TAIMISTO
Lehtimäentie 1034, 63640 Ritola ✆ 040 5401 117

RAKENNUSLIIKE VELJEKSET ONNELA OY
Asevelitie 6, 63400 Alavus as. ✆ 040 5427 047

Rakennan ja remontoin MARKKU MÄNTYLÄ
Koleenpiha 4, 63300 Alavus ✆ 0400 926 432

KOTILEIPOMO MINNA HENNA
Kapteeninkuja 2, Alavus as. ✆ (06) 5120 967

TK PIHATARHURI TARJA KUISMIN
Valteentie 163, 63640 Ritola ✆ 045 1100 526

TILI-ARLA OY
Torikatu 1, 63300 Alavus ✆ (06) 5113 164

PARTURI-KAMPAAMO TELLERVO TEPPO
Kirkkotie 2, 63300 Alavus ✆ 0400 122 657

KELLOTOHTORI VESA PIHLAJAMÄKI
Alavudentie 891, 63230 Lentilä ✆ 040 5300 063

PIHA-TUURI
Siltalantie 4, 63610 Tuuri ✆ 040 161 6666

JARTE STEEL ✆ 0400 865 544
Vannesluomantie 151 A, 63600 Töysä

VAKIPA OY
Rantatie 3, 63700 Ähtäri ✆ 0400 661 888

ALAVUDEN KULJETUS OY
Tuurintie 7, 63400 Alavus ✆ 0400 668 983

TAVARAKULJETUKSET HEIMO TAIPALUS OY
Sydänmaantie 929, 61170 Sääskiniemi
✆ 0500 367 792

KONEURAKOINTI KARI SAARIKOSKI
Lassoontie 498, 61170 Sääskiniemi
✆ 0400 162 469

Parturi-Kampaamo ja Hiushoitola Marbella Ky
Kirkkotie 1, 63300 Alavus
puh. 040 - 5083 468

Alavuden Autokoulu
Torikatu 4, 63300 Alavus, Puh. 06 - 5111 570

Kuljetus Timo Talvitie Oy
Ourannevantie 128, 63400 Alavus as
0400 164 042

Peltisepänliike Pölönen Oy
Saxbergintie 6, 63300 Alavus
050 383 9974

Kolarikorjaamo ja Maalaamo
Sami Mäkelä
Markkinatie 14, 63400 Alavus as.
0400 515 760

Automaalaamo P. Riskula
Krentaalintie 82 Peltola
050 3541 137

PIRUNPELTO OY
Kantinkuja 5
61600 Jalasjärvi
0500 159 186

KUKKAKAUPPA NYSSYKKÄ
Kirkkotie 1, 63300 ALAVUS
0400 297 648
www.laurilanhautauspalvelu.fi

Topin Auto Oy
(06) 4234 590
- autovaraosat ja huolto
Rajatie 44 Seinäjoki

artonauto TERVAJOKI
MYYNTI p. 010 5044 395
ma–pe 10–18, la 10–15
HUOLTO p. 010 5044 399
ma–pe 8–18

Santahaminan urheilukoulussa aloittivat lokakuussa Elias Salmela (vas.), Juho Pahikainen, Antti Haanpää, Jere Heino, Eemeli Ruusila, Waltteri Latvala ja Joni Komppa.

Kohti arvokisoja

Lokakuussa armeijan harmaisiin asteli seitsemän painijaa. Koronapandemiasta johtuen urheilukoulun painijoilla on edessä hieman erilainen armeija-aika.

Jere Heino

Porin Paini-Miesten Jere Heino, 25, on haastattelun aikaan urheilukomennuksella Porissa. Takana on vapaapainileiri Kuortaneella, ja tarkoitus on suunnata sinne vielä uudestaan parin viikon komennuksen aikana. Päätavoitteet ovat yhä helmikuisissa EM-kilpailuissa ja Tokion olympialaisissa.

"Toivottavasti ulkomaan leireille pääsee taas vuoden vaihteen jälkeen. Nyt rakennetaan sellaista kuntoa, että saan ulkomaan leireistä kaiken irti ja pystyn painimaan leireillä mahdollisimman kovaa. Ja tietenkin, että EM-kilpailuissa olen huippukunnossa.

Armeijassa on mennyt hyvin. Minun piti alun perin käydä armeija jo vuonna 2015, mutta harjoittelu ja yliopisto-opinnot Yhdysvalloissa siirsivät sitä. Santahaminassa on todella hyvät puitteet erityisesti fysiikkatreeneille. Myös painimaan on päässyt hyvin, tietenkin turvallisuus huomioiden. Maskit ovat käytössä emmekä liiku julkisilla. Ainoa ongelma tässä armeija-aikana voi olla ulkomaan leiritys. Puolustusvoimat ei hyväksy kahden testin ja viiden päivän karanteenia vaan ulkomailta tullessa seuraa aina kahden viikon karanteeni. Leirit ulkomailla ovat itselleni harjoittelun kannalta välttämättömiä. Pelkät kotimaan harjoitukset eivät minulle riitä, ja toivotaan, että tähän löytyy jokin yhteinen sävel. Jos ulkomaille ei maailmantilanteen takia pääse, pitää miettiä sellaista mahdollisuutta, että saisimme veljeni Villen kanssa tänne Suomeen treenikaverit ulkomailta hieman pidemmäksi aikaan. Tätä vaihtoehtoa voi olla pakko miettiä, sillä kotimaassa ei ole meille oman kokoisia ja tasoisia vastustajia.

Terveyteni on ollut muuten todella hyvä, mutta selkäongelmat ovat vaivanneet jo pidemmän aikaa. En kuitenkaan anna niiden häiritä harjoittelua millään tapaa. Nyt isojen kisojen alla ei ole aikaa miettiä loukkaantumisia ja vaivoja.

Isoin tähtäin tässä hetkessä on helmikuussa käytävät EM-kilpailut ja sitten tietenkin se suurin, Tokion olympialaiset. Sinne lähdetään hakemaan karsinnan kautta paikkaa."

Eemeli Ruusila

Järvenpään Voimailijoiden Eemeli Ruusilan, 19, armeija-aika on alkanut mallikkaasti. Hänet valittiin urheilukoulun IV/20-saapumiserän parhaaksi alokkaaksi.

"Kirjoitin keväällä ylioppilaaksi Järvenpään lukion matemaattis-luonnontieteelliseltä linjalta. Armeija on lähtenyt erittäin hyvin käyntiin. Juuri nyt olen urheilukomennuksella, ja teen kahdet treenit päivässä. Lähdin armeijaan positiivisella mielellä, ja olen nauttinut tästä ajasta. Alussa tietenkin oli paljon opetusta ja muuta hässäkkää, joten se karsi hieman harjoittelua. Tällä hetkellä armeija haittaa harjoittelua melko vähän.

Kokonaisrasitustaso on armeijassa normaalia korkeampi, ja se täytyy huomioida. Kun on ollut esimerkiksi raskas metsäjakso, vedetään kovan treenin sijaan ensin esimerkiksi palauttava harjoitus ja huolehditaan tankkauksesta, jottei keho ylirasitu.

Ajatus on se, että olen armeijassa vuoden. Se todennäköisyys, että pääsisin puolella vuodella on häviävän pieni. Enkä itse näe, että vuosi häiritsisi harjoitteluani hirveästi, varsinkin kun armeija pystyy tukemaan niin hyvin, muun muassa leirityksessä ja antamalla testimahdollisuuksia.

Seuraava vuosi on viimeinen juniorivuoteni. Tavoite on panostaa siihen niin, että pystyisin juonioritasolla pärjäämään kansainvälisesti. Vahvuuteni on hyvä kunto. Olen mielestäni myös aika tunnollinen harjoittelija. Teen asiat monesti aika hyvällä sykkeellä ja keskityn hyvin tekemiini asioihin.

Kehityskohteeni on fysiikka. Jos häviän, se tapahtuu usein voimassa. Tätä haluan kehittää. Kesäinen pieni kyynärpäävammakin on parantunut hyvin. Hyvällä harjoittelulla mennään toivottavasti kohti junioreiden arvokisoja ja luodaan pohjaa aikuisten sarjoihin."

Teksti **Mari Mäkinen** • Kuva **Markus Lohi**

Mobiilipelin euroopanmestari

Vuonna 2013 Veli-Karri Suominen paini MM-kilpailuissa viidenneksi. Tänä syksynä hän voitti EM-kilpailut ja oli maailmanmestaruuskilpailuissa jaetulla kolmannella sijalla. Laji vain on välissä vaihtunut, eikä ihan niin hiki tullut, kuin painimolskilla aikanaan.

Veli-Karri Suominen joutui lopettamaan painiuransa niskavamman takia aiemmin, kuin hän olisi itse halunnut. Sitä ennen Viipurin Voimailijoiden painija oli muun muassa vuonna 2013 sijoittunut aikuisten MM-kilpailussa viidenneksi, voittanut pronssia alle 20-vuotiaiden MM-kilpailuissa ja kahminut useamman SM-lätkän. Paini ei niskavammasta huolimatta jäänyt kokonaan. Kilpauran jälkeen hän siirtyi valmennustehtäviin. Nyt Suomisen vastuulla on Uudenmaan alueen 7–15-vuotiaiden ryhmä.

– Harjoittelemme kolme kertaa viikossa eri puolilla pääkaupunkiseutua, ja lisäksi vedän yhdet harjoitukset miehille, Suominen kertoo.

Viitisen vuotta sitten Suominen löysin ystäviensä vinkistä Summoners war -mobiilipelin. Kyseessä on strategiapeli, jossa pokerin tapaan myös tuurilla on oma osuutensa.

– Se on monipuolinen peli, jossa ehkä eniten viehättää sen yhteisöllisyys.

Tänä vuonna pelit kulkivat niin mallikkaasti, että Suominen pääsi edustamaan Suomea syksyllä pidettyihin EM-kilpailuihin. Sieltä hankittu voitto varmisti MM-kisaedustuksen. Koronasta johtuen kilpailut käytiin Berliinin ja Korean sijaan virtuaalisesti koti-Suomessa. Kotiin tuli postitse tietokone ja studiolaitteet lähetyksen kuvaamista varten.

Suominen arvioi oman menestyksensä avaintekijäksi harjoittelun ja pitkäjänteisyyden.

– Jaksan pelata taustalla koko ajan. Määrä on siis se ratkaiseva tekijä. Pysyn pelatessa tyynenä ja osaan laskeskella omaa tilannetta. Vaikka tuurilla on oma osansa, pelissä pitää myös osata haravoida, olivatko jo tehdyt valinnat oikeat. Että jatkaako niillä vai valitseeko uudelleen. Jotkut hermostuvat, eivätkä opi pelistä, Viilipytty pelinimeä käyttävä Suominen kuvailee.

Arvokisasuoritukset kestivät noin neljä tuntia, mutta lähetyksen harjoittelu ja muu valmistautuminen venyttivät rupeaman kahteen päivään. Suomisen kunto ei pettänyt.

– Kysyin muilta EM-kilpailijoilta, että oletteko käyneet aamulenkillä. Kun kukaan ei ollut, tiesin, että voitto on minun. Itse olin käynyt, Viilipytty-Suominen naurahtaa.

Suominen toteaakin, että painissa hankituista kisahermoista on pelissä hyötyä eikä hän poissulje liikunnan antamaa hienoista etulyöntiasemaakaan.

– Uskon, että liikkuminen auttaa siihen, että aivot toimivat mahdollisimman hyvin. Totta kai vähän myös jännitin, mutta en yhtään samassa mittakaavassa kuin painikisoissa aikanaan. Tässä pelissä ei ainakaan tarvitse pelätä sitä, että loukkaantuisi kesken kisasuorituksen.

MM-kilpailuissa Suominen tavoitteli voittoa ja 100 000 euron voittopottia. Nyt oli tyytyminen pronssiin.

– Kuten sanoin, tuurilla on tässä pelissä osansa. Tein hyvät valinnat, mutta hävisin, koska tuuri ei tällä kertaa ollut puolellani, Suominen pohtii.

Onhan aamulenkki tehty, Veli-Karri Suominen kuulostelee.

Luonto ja luonnon tarkkailu olivat Taisto Aikiolle tärkeitä.

TAISTO AIKIO in memoriam

Paini loppui silloin, kun sen olisi pitänyt tosissaan alkaa

Painissa kaksi nuorten SM-pronssia voittanut Lapin Veikkojen Taisto Aikio on kuollut. Elokuun 29. päivänä 1943 Sodankylän Kaarrossa syntynyt Taisto nukkui ikiuneen maanantaina 7. syyskuuta. Kuollessaan hän oli 77-vuotias. Kaipaamaan Taistoa jäi omaisten ja sukulaisten lisäksi laaja ystäväjoukko.

Painiväki muistaa Taiston tinkimättömänä harjoittelijana ja erittäin nopeana painijana, joka jo muutaman treenivuoden aikana nousi yhdeksi maamme parhaista junioreista. Hänelle kävi kuitenkin kuten monelle muulle nuorelle miehelle 1960-luvulla. Paini loppui juuri silloin, kun sen olisi pitänyt tosissaan alkaa.

Taisto kertaili vuosikymmenten takaisia asioita ja syitä aikaiseen lopettamiseen Sodankylän painihistoriassa (2014): "Armeijan jälkeen tulivat eteen työasiat ja myöhemmin perheen perustaminen. Ratkaisevinta lienee ollut raha... tai paremminkin sen puute. Kilpailumatkoja varten olisi pitänyt olla omaakin rahaa, mutta eipä sitä harrastuksiin pahemmin liiennyt".

Taiston mielestä ainakin osasyy varhaiseen siirtymiseen matolta katsomon puolelle oli erittäin ankara painonpudotus. Sodankylässä vuonna 1961 järjestettyihin nuorten SM-kilpailuihin Taisto joutui pudottamaan painoaan viikon aikana seitsemän kiloa päästäkseen 52 kilon sarjaan.

"Se oli todella rankka viikko hyväkuntoisellekin miehelle. Enpä tahtonut kilpailupäivänä itseäni tuntea kun peiliin vilkaisin. Mutta painojen veto oli pakko tehdä, jos mieli SM-kisoihin. Ylemmän sarjan mestaruudet painittiin Tainionkoskella, eikä Lapista silloin niin vain lähdetty pitkille kilpailureissuille", hän muisteli.

Sodankylän SM-kilpailuissa Taisto sijoittui pronssille, vaikka todellisuudessa hän oli sarjan moraalinen voittaja. Ratkaisevassa matsissa Taisto väänsi selälleen vastustajansa, joka matosta ylös noustessaan jo tarjosi Taistolle kättä. Jostakin syystä tuomari ei hyväksynyt selätystä vaan määräsi ottelun jatkumaan. Taistoa ei edes hyvitetty pisteilläkään. Pari vuotta myöhemmin hän otti toisen junioripronssin. Miesten sarjoissa Taiston paras sijoitus oli viides. Pohjois-Suomen mestaruuspaineissa hän voitti useita mestaruuksia ja muita mitaleita.

Taiston painiura kesti kymmenkunta vuotta, jonka jälkeen hänen oli paneuduttava työelämään. Työnsä hän aloitti Sokoksella, mistä hän siirtyi Hankkijalle. Siellä työuraa kesti yli 40 vuotta. Taisto oli pidetty työkaveri paitsi Lapissa myös koko maassa. Maatalousmyyjänä hän osallistui aktiivisesti myös poronrehujen ja riistarehujen kehitystyöhön ja toi moottorikelkat Keski-Lapin alueelle.

Taiston vapaa-ajan harrastuksiin kuuluivat metsästys, kalastus, marjastus ja luonnossa liikkuminen ja luonnon tarkkailu ylipäätään sekä aktiivinen metsänhoito. Kovana penkkiurheilijana hänelle kelpasivat kaikki lajit. Itse hän pelasi puulaakijalkapalloa. Lisäksi Taisto harrasti musiikkia, laulua ja tanssia. Esimerkiksi kitara ja sähköurut olivat hänelle mieluisia instrumentteja. Myöhemmin hän osallistui aktiivisesti Lions-toimintaan.

Taistolle juuret, suku ja perhe olivat tärkeitä. Niistä hän kertoi mielellään tarinoita lapsille ja lastenlapsille. Lapset muistavatkin hänet luonteeltaan vaatimattomana, oikeudenmukaisena ja tasapuolisena. Taisto halusi, että tärkeät asiat ja perineet jatkuvat elämässä.

Kari Alaluusua

HANNU LAHTISEN MUISTOLLE

Syksyn kovat tuulet kuljettivat mukanaan suruviestiä. Seinäjoen Paini-Miesten pitkäaikainen painija, valmentaja ja kehittäjä **Hannu Lahtinen** oli siirtynyt vaikean sairauden murtamana ajasta iäisyyteen.

Hannu Lahtinen syntyi Jalasjärvellä 20.9.1960. Painiuransa hän aloitti Seinäjoella painikouluikäisenä. Tuona aikana Seinäjoella harjoitellut poikapainiryhmä hitsautui tiiviisti yhteen ja ryhmään muodostui harvinaisen kova yhteishenki. Ryhmän pääjoukko pysyi tiiviisti kasassa ja kilpailivat aina senioritasolle saakka. Yhteishengen perustana voidaan pitää painijoiden keskuudessa vallinnutta toistensa kannustamista, tahtoa kehittyä painijana sekä tavoitteellisuutta. Kyseinen ryhmä saavuttikin useita SM-tason mitaleita. Ajan saatossa Hannu Lahtisesta muodostui ryhmän kirkkain tähti, joka saavutti urallaan 11 SM-mitalia, näistä kaksi miesten SM-tasolla. Menestys huipentui Kiovassa 1983 voitettuun maailmanmestaruuteen sarjassa 62 kg. Hän oli myös Suomen olympiaedustaja Los Angelesin Olympialaisissa vuonna 1984 sekä EM-kilpailuissa vuosina 1983 ja 1984. Hannu Lahtisen aktiiviura päättyi käsivammaan. Myöhemmässä vaiheessa painikuntoa ylläpitäneenä Hannu Lahtinen saavutti vielä kaksi mitalia Veteraanipainin MM-kisoissa.

Aktiiviuran jälkeen Hannu Lahtinen keskittyi aktiivisesti seuratyöhön Seinäjoen Paini-Miehet ry:ssä. Voidaan sanoa, että Hannu tarvitsi elämäänsä Seinäjoen Paini-Miehiä, mutta vielä enemmän Seinäjoen Paini-Miehet tarvitsi Hannu Lahtista. Seuratyössä Hannu keskittyi valmennukseen, johtokuntatyöskentelyyn ja isojen kilpailutapahtumien suunnitteluun. Valmennustyön saavutuksina ovat lukuisat Pohjoismaiden mestaruudet, Suomen mestaruudet ja muut SM-tason mitalit. Merkittävinä tehtävinä ovat olleet Seinäjoella järjestetyt kansainvälisten kilpailut, joiden suunnittelussa ja toteutuksissa Hannun osaamisen merkitys on ollut ratkaisevan tärkeää. Näistä tapahtumista voidaan mainita EM-kilpailut vuonna 2002 ja Veteraanipainin MM-kilpailut vuosina 2004 ja 2016. Seuratoiminnan lisäksi rakkaaksi harrastukseksi Hannun elämässä muodostui hevosurheilu ja siinä ravivalmennus. Hänellä oli oma hevostalli kotonaan Ilmajoen Pojanluomalla.

Mestari Hannu Lahtinen on poissa. Kuitenkin Seinäjoen Paini-Miehissä hän on kuolematon. Poismenostaan huolimatta hän on osa Seinäjoen Paini-Miehiä ja elää ikuisesti muistoissamme ja sydämissämme. Toiminnassaan seura tulee vaalimaan hänen muistoaan. Seinäjoen Paini-Miehet ry hiljentyy kunnioittamaan Hannu Lahtisen muistoa ja kiittää häntä Seinäjoen painiurheilulle annetusta mittaamattoman arvokkaasta työstä.

Martti Hallasuo
Seinäjoen Paini-Miehet ry

Poliisi, painijamestari MATTI LAAKSO

Suruviesti Ilmajoelta kertoo, että kaksinkertainen kreikkalais-roomalaisen painin EM-mitalisti **Matti Laakso** on kuollut 3.11.2020. Vuonna 1966 hän sijoittui Länsi-Saksan Essenissä pidetyissä kisoissa toiseksi sarjassa 78 kg ja Italian Modenassa vuonna 1969 hän saavutti pronssia 82 kg sarjassa.

23.3.1939 syntynyt Matti Laakso eli lapsuutensa Ilmajoen Koskenkorvalla, josta siirtyi Vaasan kautta Ouluun, jossa hän toimi pitkään poliisina. Matti Laakso edusti painiurallaan Koskenkorvan Urheilijoita, Vaasan Voima-Veikkoja, Oulun Poliisi-Urheilijoita ja Oulun Pyrintöä. Matti Laakso paini vuosien 1957–1974 aikana 27 SM-mitalia (19 kultaa, 7 hopeaa ja 1 pronssi) viidessä eri painoluokassa (62–90 kg) halliten sarjojaan niin kreikkalais-roomalaisessa kuin vapaapainissa.

Tämä on kova saavutus perinteisessä lajissa jo siksi, että vuoden sisällä mestaruuksia voi maksimissaan saavuttaa kaksi (kr. ja vp.). Laakso sijoittuu SM-mitali määrällään kautta aikain tilastossa sijalle 6.

Kreikkalais-roomalaisessa painissa Laakso sijoittuu 16 mestaruudellaan ja 17 mitalillaan sijalle 3. Laakson saavutuksen merkitystä korostaa se, että mitalit ja mestaruudet on saavutettu ns. ”välisarjoissa”, missä osallistujamäärät ja kilpailu on aina ollut kova.

Mainittakoon tässä yhteydessä, että Laakson eteen kyseisessä tilastossa sijoittuu kaksi vieläkin väkevämpää virkamiestä. Kustaa Pihlajamäki (1902–1944) voitti urallaan (1924–1943) kahden olympiakullan lisäksi peräti 9 Euroopan mestaruutta ja kaiken kaikkiaan 30 SM -mitalia, joista 28 kultaista. Nurmosta kotoisin ollut Pihlajamäki toimi Helsingissä poliisina ja edusti urallaan Helsingin Kisa-Veikkoja sekä Helsingin Poliisi-Voimailijoita. Painissa ei noina vuosina vielä oteltu maailman mestaruuksista, mikä koitui Pihlajamäelle selväksi vahingoksi.

Toinen Laaksonkin edelle samalla kokonaismitalimäärällään sijoittunut virkamies oli Isossakyrössä syntynyt Aimo Mäenpää (1937–2018). Kokonaismitalimäärä Mäenpäälläkin (1958–1974) oli 27, mutta mestaruuksia oli 20, eli yksi enemmän kuin Laaksolla. Myös Mäenpäälle kertyi kaksi olympiaedustusta 1964 ja 1972. EM-hopealle Mäenpää sijoittui samoin Italian Modenassa vuonna 1969 sarjassa 100 kg. Mäenpää edusti urallaan mm. Oulun ja Jyväskylän Poliisi-Urheilijoita. Poliisien Euroopan mestaruuksia Mäenpää voitti urallaan viisi.

Kun kuuden eniten painin SM-mitaleita maassamme saavuttaneen miehen joukossa on kolme poliisimiestä, niin voi kai todeta että järjestys maassamme on aika ajoin ollut ”terveissä” käsissä. Virkamiesten lisäksi tähän raakaan nippuun kuuluivat kaksi maanviljelijää ja suntio.

Suomen mestaruuksia on tilastoitu kr.room. painissa aivan urheilun alkuvuosista lähtien v. 1898 ja vapaapainimestaruuksista alettiin maassamme painia vuodesta 1923.

Olympiavoittajia poliisien joukosta on jo edellä mainitun Kustaa Pihlajamäen (1924 Pariisi, 1936 Berliini) lisäksi hänen serkkunsa Hermanni Pihlajamäki (1932 Los Angeles) ja Rauno Mäkinen (1956 Melbourne), Mitalisteja Leo Honkala (1952 Helsinki, 3.) ja Tauno Kovanen (1952 Helsinki, 3.).

Laakso edusti Suomea kolme kertaa olympialaisissa (1960 Rooma, 1964 Tokio ja 1972 München), joista parhaimpana tuloksena oli Rooman olympialaisten 6. sija sarjassa 73 kg. MM-kisoissa hänen paras saavutuksensa oli 6. sija sarjassa 82 kg vuonna 1969. Pohjoismaiden mestaruuteen Laakso ylsi kuusi kertaa. Poliisien Euroopan mestaruuden Laakso voitti kolme kertaa (1964 Lontoo, 1968 Freiburg,

1972 Wien). Vielä vuoden 1976 Helsingin kotikisoissa Laakson sijoitus oli 2.

Poliisien Euroopan mestaruuksista otellaan olympialaisten tavoin 4 vuoden välein.

Matti Laakso muistetaan myös varmana maaottelupainijana, sillä mm. Suomi-Ruotsi maaotteluissa hän ei hävinnyt otteluakaan. Eli kyllä Matti Laakson voidaan sanoa olleen kaikilla mittareilla kova luu.

Kirjoittajalla ei ikänsä puolesta ollut mahdollista tutustua virkamies Matti Laaksoon, mutta haluan uskoa, että herra on ollut mies paikallaan myös poliisityössä.

Eläkepäiviksi Laakso palasi Helena-vaimonsa kanssa Koskenkorvalle, josta muuttivat joitakin vuosia sitten Ilmajoen keskustaan.

Matti Laakson muistoa kunnioittaen
Tomi Rajamäki Helsingin Poliisilaitos
– Lakkautettavan poliisiurheiluliiton voimailulajivastaava.

Lähteet: Suomen Painiliitto, SPUL historiikki 1948–2008

MESTARI ON POISSA

Lapin Veikkojen ensimmäinen yleisten sarjojen suomenmestari vuodelta 1961, **Seppo Mikkola** nukkui, ikiuneen 19.11.2020. Seppoa jäivät kaipaamaan läheisten lisäksi painiystävät kautta maan sekä suuri joukko muita ihmisiä, jotka olivat tutustuneet Seppoon muiden harrastusten kuten ajoporojen koulutuksen ja kisailujen yhteydessä.

Seppo oli syntynyt 28.3.1935 Sodankylässä. Sepon voittama suomenmestaruus Ylistarossa oli aikoinaan sensaatiomainen, sillä Seppo onnistui kukistamaan siellä muun muassa olympiavoittaja **Rauno Mäkisen**.

Sepon painityyli oli avoin ja aktiivinen. Hän meni otteisiin tehden niistä myös näyttäviä liikkeitä, mistä syystä silloiset Painiliiton herratkin arvostivat Sepon taitavuutta siinä määrin, että hän pääsi olympiavalmennukseen vuosina 1964 ja 1968.

Lapin Veikkojen painijaosto ottaa osaa Sepon läheisten suureen suruun.

Possunt quia posse videntur

Suomen paini kilpaurheiluna on nyt vuoden 2020 lopulla historiansa tukalimmassa sillassa. Olen ollut mukana kilpailuissa vuodesta 1976. Tämän 44 vuoden aikana tilanteemme ei ole koskaan ollut näin huono.

Olemme toivottavasti pitkän kehityskulun päätepisteessä. Koronaa ei voi tästä ahdingosta syyttää, vaikka se tietenkin on pistänyt meidät entistä ahtaammalle.

Nyt kun fakta on pöydässä, analysoin ensiksi, kuinka tähän on tultu. Sen jälkeen hahmottelen, mitä nyt pitäisi tehdä.

Veteraani-, kunto-, nalle- ja taaperopaini. Siinä listaa asioista, jotka ovat tuoneet valtavan määrän uusia ihmisiä ja uutta touhukkuutta lajimme ympärille.

Erityisesti nallepaini on saavuttanut kovaa suosiota. Se onkin ollut oiva tapa kasvattaa yhteisöä jalon kamppailulajimme ympärille. Oiva esimerkki on Kokkola, jossa oli melkein 50 vuoden luova tauko.

Kun aloitetaan nollasta tai hyvin pienestä, pitää jostain saada jaoston jäsenet, valmentajat, talkoolaiset, sponsorit jne. Nallepainin avulla on saatu homma monessa paikassa käyntiin.

Ja nyt ennen kuin aloitan kritiikin, totean, että minulla ei tietenkään ole mitään kyseistä liikuntamuotoa vastaan. Ja kyllä. Myös IK:ssa on nalle- ja kuntopainiryhmä.

■

Ajatellaanpa, että meillä on kuusivuotias Jani-Petteri, joka on käynyt iskänsä kanssa pari vuotta nallepainiharkoissa ja aloittaa nyt eskari-ikäisenä painikoulun.

Harrastus jatkuu suunnilleen samanlaisena kuin ennenkin. Nyt vain vanhemmat eivät enää ole mukana molskilla. Valmentaja pitää tunnin harkat pari kertaa viikossa. Samalla voi käydä itse kuntosalilla tai kaupassa. Kausimaksu on pieni. Edes salikisoja ei pidetä.

Vanhempien ei tarvitse sitoutua mihinkään. Viikonloput ovat vapaita ja kesälomasuunnitelmat eivät häiriinny turnausten takia.

Entäpä jos kuusivuotias Jani-Petteri olisi valinnut lajikseen jalkapallon tai jopa peräti jääkiekon? Nyt rupeaakin olemaan aika nopeasti otteluita ja viikonlopputurnauksia. Futiksen tapauksessa harrastus sanelee vielä perheen kesälomanvietonkin reunaehdot. Jääkiekko on puolestaan erittäin kallista. Lisäksi tulee päälle varuste- ja kuljetusrumba.

Entäs paini. Lapsi tuodaan melkein ilmaiseksi syyskuusta toukokuuhun pari kertaa viikossa salille tekemään mukavia juttuja. Siinä kaikki.

Väitteeni on, että me yhteisönä olemme toimineet väärin. Olemme luoneet monen päähän kuvan, että paini on höntsälaji, jossa saleilla puuhastellaan kaikkea kivaa. Kun ei pidetä minkäänlaisia kilpailuja, ei kenelläkään tule paha mieli.

Jos jatkamme nykyisellä tiellä, muutaman vuoden kuluttua junioreiden ja miesten SM-kisoja ei tarvitse enää järjestää.

■

Olen vetänyt painikoulua kaksi kertaa viikossa vuodesta 2002 lähtien. Aloitamme harjoitukset elokuun loppupuolella. Ensimmäiset salikisamme pidämme lokakuun puolivälissä. Näiden vuosien aikana ei ole ollut kuin yksittäisiä lapsia, jotka eivät olisi halunneet kilpailla.

On tärkeää, että kisat ovat arki-iltana. Parasta olisi, että ne olisivat suunnilleen samaan aikaan kuin harjoituksetkin.

Tällaiset matalan kynnyksen kisat eivät vaadi myöskään taustajoukoilta paljonkaan enempää kuin harjoitusten pitäminen. Kaikille osallistujille kannattaa jakaa mitalit. Joskus voidaan hommaa piristää erikoispalkinnoilla, pikkujoulumuistamisilla tai vaikka jätskeillä kevään viimeisissä kisoissa.

■

Olen siinä mielessä vanhan kansan urheiluseuraihminen, että pidän kilpailemista ja siihen tähtäävää harjoittelua koko seuratoiminnan ytimenä. Omassa filosofiassani kaiken muun toiminnan on tuettava tätä päätehtävää.

Meillä on Suomessa urheiluseurojen lisäksi toki valtavan tärkeitä järjestöjä, jotka tekevät arvokasta työtä kansanterveyden hyväksi. Yksi hienoimmista on Suomen Latu.

Se, että suomalaisen kilpaurheilun alkuvuosikymmenten keskeisin pioneeri Tahko Pihkala oli perustamassa

kyseistä järjestöä, osoittaa, että huippu-urheilun ja harrasteliikunnan välillä ei ole mitään ristiriitaa. Niiden pitää tukea toisiaan.

Meidän paini-ihmisten pitää nyt kuitenkin ryhdistäytyä ja yhdessä nostaa kilpaurheilu taas sille kuuluvalle paikalle eli korkeimmalle korokkeelle.

■

On taas loppukevennyksen aika. Pari turkulaista papparaista istui lauantaiaamuna kauppahallissa kahvilla. Masentuneina he analyseerasivat Tepsin peliä. Toinen totesi siitä: ”Ei täst tair pal mittää tul.”

Koska lukijakunnassani lienee jokunen sellainenkin, joka ei osaa latinaa, lienee paikallaan suomentaa tämän purkauksen otsikko.

Rooman valtakunnan sotapäälliköltä kysyttiin kerran erään taistelun jälkeen, miksi hänen sotilaansa pystyvät kerta toisensa jälkeen huimaaviin urotekoihin. Tähän päällikkö vastasi: ”Possunt quia posse videntur.” Suomeksi tämä tarkoittaa: ”He pystyvät, koska he uskovat pystyvänsä.”

Nyt kun yhdessä lähdemme nostamaan suomalaista kilpapainia, voimme onneksi valita asenteemme. Haluatko sinä olla ylväs Rooman valtakunnan sotilas tekemässä urotekoja vai masentunut turkulainen papparainen voivottelemassa Tepsin peliä?

Jussi ”Kessi” Ketonen

STANNO

Tapahtumakalenteri 2021

TAMMIKUU

4–6	Maajoukkueleiri U23, U20, U17 ja U15, tytöt	Kuortane
6	Loppiaispainit	Järvenpää (JäVo)
6	33. Loppiaispainit – PERUTTU	Isokyrö (VäVi & KyVo)
9	Herman Kare (UWW) – Suomi Cup – PERUTTU	Kouvola (KoPa)
16	100. Valopainit – Roope Liinamaan muistopainit	Mänttä–Vilppula (MäVa)
16	Oulun Pyrinnön kv. painikilpailut – PERUTTU	Oulu (OP)
16	Selekta Cup	Laihia (LaihLu)
18–22	Painin yläkoululeiri	Kuortane
23	Olavi Niemen muistopainit	Pori (PPM)
29–30	SM-kilpailut, kr	Ilmajoki (IK)
29–31	Haastajaleiri, tytöt	Kuortane
29–31	Vapaapainivalmentajakoulutus, 3. lähijakso	Kuortane
30	TUL:n av. tyttöjen ja poikien mestaruuskilpailut / kv. Taisto Kangasniemen XXIII muistopainit	Tampere (TaPs)

HELMIKUU

5–7	Maajoukkueleiri U23, U20, U17 ja U15, tytöt	Kuortane
5–7	Itä-Suomen ja Uudenmaan alueleiri	Pajulahti
6	Kv. Raimo ja Esko Taskisen muistopainit / Pohjois-Suomen aluemestaruuskilpailut, kr	Kemi (KI)
6	Mannin matsit ja Länsi-Suomen aluemestaruuskilpailut – PERUTTU	Peräseinäjoki (PeTo)
8–14	EM-kilpailut	Katowice (POL)
13	Av. poikien kr. painin Etelä-Pohjanmaan pm-kilpailut	Jalasjärvi (JalJa)
20	Kotka-painit	Kotka (PopI)
27	Myhi-turnaus	Ilmajoki (IK)

MAALISKUU

5–7	Maajoukkueleiri U23, U20, U17 ja U15, tytöt	Kuortane
6	Ikäkausipainit	Aura (AuPs)
6	K-S OP-painiturnaus	Vaajakoski (VaaKu)
12–14	Haastajaleiri, tytöt	Kuortane
12–14	Vapaapainivalmentajakoulutus, 4. lähijakso	Kuortane
13	Hyvinkää Open, kr	Hyvinkää (HyPk)
13	TaVo:n ikäkausikilpailut	Tampere (TaVo)
13	Barents Youth Wrestling tournament	Sodankylä (LapinV)
13	XXVIII Ollin painit	Kuusankoski (Pilke)
18–21	Euroopan OK-karsintaturnaus	Budapest HUN)
20	Eero Tapio -turnaus	Haukipudas (HaHe)
20	Vantaan Sammon ikäkausikilpailut	Vantaa (VaSa)
20	Alavus-painit	Alavus (AU)

HUHTIKUU

2–4	Itä-Suomen ja Uudenmaan alueleiri	Pajulahti
3	Pääsiäispainit	Turku (TuTo)
10	U20 ja U15 SM-kilpailut, kr	Kajaani (KaJu)
16–18	Maajoukkueleiri U23, U20, U17 ja U15, tytöt	Kuortane
17	Kokko-Kalle Games	Kokkola (KoKi)
17	90v. Juhlakilpailut	Helsinki (HeTa)
24	U17 SM-kilpailut, kr	Kuortane (KuKu)
29.4.–2.5.	Maailman OK-karsintaturnaus	Sofia (BUL)

TOUKOKUU

7–9	Itä-Suomen ja Uudenmaan alueleiri	Pajulahti
8	Uolevi Setälän muistopainit & Tampere Female wrestling tournament	Tampere (Koovee)
8	Kultavieska Cup	Ylivieska (ViVo)
10–14	Painin yläkoululeiri	Kuortane
15–16	Koululiikuntaliiton (KLL) mestaruuskilpailut, kr	Muhos
17–23	U23 EM-kilpailut	Skopje (MKD)
21–23	Maajoukkueleiri U23, U20, U17 ja U15, tytöt	Kuortane
27–30	U15 EM-kilpailut	Burgas (BUL)

KESÄKUU

5	Veikko Rantanen -turnaus	Heinola (HI)
7–9	Training camp, tytöt	Kuortane
7–9	Arvokisoihin valmistava leiri, tytöt	Kuortane
12	Finlandia Freestyle Cup	Järvenpää (JäVo)
14–20	U17 EM-kilpailut	Samokov (BUL)
26	Ruissalopainit	Turku (TuTo)
28.6.–4.7.	U20 EM-kilpailut	Dortmund (GER)

HEINÄKUU

15–18	Arvokisoihin valmistava leiri, tytöt	Kuortane
19–25	U17 MM-kilpailut	Budapest (HUN)
31	Kotkan Meripäivien rantapainit – ei vielä myönnetty	Kotka (KPM)

ELOKUU

1	XII Raimo "Sumo" Karlssonin kv. muistopainit – ei vielä myönnetty	Helsinki (VV)
1–7	Olympialaiset	Tokio (JPN)
16–22	U20 MM-kilpailut	Ufa (RUS)
29	XXXVIII Kalle Mäkisen painit – ei vielä myönnetty	Turku (TWM)

SYYSKUU

10–12	Maajoukkueleiri U23, U20, U17 ja U15, tytöt	Kuortane
11	VaSa:n ikäkausikilpailut, vp – ei vielä myönnetty	Vantaa (VaSa)
11	Tapsan painit – ei vielä myönnetty	Muhos (MuVo)
17–19	Haastajaleiri, tytöt	Kuortane
18	Lohi-painit – Suomi Cup – ei vielä myönnetty	Kotka (PopI)
18	Kemi Cup – ei vielä myönnetty	Kemi (KI)
25	Ikäkausikilpailut, vp – ei vielä myönnetty	Järvenpää (JäVo)
25	Nuorisoturnaus – ei vielä myönnetty	Ilmajoki (IK)

LOKAKUU

2–10	MM-kilpailut	Oslo (NOR)
9	Finlandia Freestyle Cup – ei vielä myönnetty	Hyvinkää (HyPk)
15–17	Maajoukkueleiri U23, U20, U17 ja U15, tytöt (tai kv. leiri)	Kuortane
16	Vapaapainikilpailut (aluekisat) – ei vielä myönnetty	Liminka (LNM)
19–24	VMM-kilpailut	Loutraki (GRE)
23–24	SM-kilpailut, vp – miehet, naiset ja U15	Porvoo (PoWe)
30	Ikäkausikilpailut (pojat kr, tytöt vp) – ei vielä myönnetty	Jyväskylä (HWJ)
30	KankU:n ikäkausikilpailut – ei vielä myönnetty	Kankaanpää (KankU)

MARRASKUU

1–7	U23 MM-kilpailut	Belgrad (SRB)
6	Tampere Cup – ei vielä myönnetty	Tampere (Koovee, TaPs & TaVo)
12–14	Haastajaleiri, tytöt	Kuortane
13	Janakkala Open – ei vielä myönnetty	Turenki (JPI)
13	VVV Cup – ei vielä myönnetty	Vaasa (VVV)
13	Pertsan painit – ei vielä myönnetty	Sodankylä (LapinV)

JOULUKUU

4	Arvo Haavisto -turnaus (UWW)	Ilmajoki (IK)
11	U17 SM-kilpailut, vp – tytöt ja pojat	Ylivieska (ViVo)
17–19	Maajoukkueleiri U23, U20, U17 ja U15, tytöt	Kuortane

Finland
Kuortane
OLYMPIC TRAINING CENTER

MEILLÄ TEHDÄÄN HUIPPU-URHEILIJOITA.

KUORTANE.COM/URHEILU

Julkisivusi oma rakentaja

Teetä kuntoarvio
Julkisivu tarvitsee aika ajoin huoltoa ja seurantaa. Kun teetät meillä kuntoarvion, tutkimme pintojen ja rakenteiden kunnon sekä esitämme arvion, missä vaiheessa saneeraus on järkevintä toteuttaa. Julkisivuremontin kanssa ei kannata odottaa liikaa. Mitä aiemmin tehty, on sitä helpommin tehty.

Pyydä tarjous!

Katso lisää www-omayhtiot.fi

Julkisivurakentaminen vaatii vankkaa ammattitaitoa. Julkisivun tehtävä on suojata rakenteita ja toimia eristeenä. Asianmukaisesti tehty julkisivu lisää asumismukavuutta, nostaa sekä kiinteistön arvoa että esteettistä arvoa, säästää energiaa ja pidentää rakennuksen käyttöikää.
Olemme vuosien varrella olleet mukana kehittämässä monia työmenetelmiä, joilla julkisivu saadaan kestävämmäksi. Meille on tärkeää, että korjausten aikana käytämme työtapoja, jotka aiheuttavat mahdollisimman vähän haittaa talon asukkaille.

Laaja asiantuntemus, vuosikymmenien aikana kovalla työllä ansaittu ammattitaito, viisaus ja kokemus sekä halu oppia mahdollistavat käytännön luovuuden, jota vaaditaan vanhan korjaamiseksi entistä ehommaksi, toimivammaksi ja kauniimmaksi. Ratkaisut teemme aina kohteen ehdoilla, sen parhaaksi. Se tarkoittaa omien tekijöiden, korkean laadun, tehokkuuden ja vastuullisuuden lisäksi myös kestävämpää ja jopa nopeampaa ja edullisempaa tapaa toteuttaa onnistunut projekti, johon kaikki ovat tyytyväisiä.

Toimintamme peruskiviä

Kokemus
Julkisivutöiden taitoa ei omaksu hetkessä. Se ansaitaan kovan työn ja kymmenien erilaisten kohteiden jälkeen, se opitaan erilaisten materiaalien, menetelmien, tekniikoiden ja ratkaisujen kautta. Vain tällä tavalla syntyy viisautta, näkemystä ja rakentajan vaistoa tarjota joka ikiselle kohteelle juuri kohdetta parhaiten palveleva vaihtoehto ja toteuttaa se ammattitaidolla – joustavasti, nopeasti ja laadukkaasti. Tätä työtä tekevät ihmiset, kokeneet ammattilaiset, jollaisia ovat kaikki omat tekijämme sekä yhteistyökumppanimme, turvallisuudesta tinkimättä ja ympäristön aina huomioon ottaen.

Asiakaspalvelu
Yrittäjyys julkisivurakentamisessa merkitsee aitoa halua palvella. Toimimme luottamuksellisesti ja vastuullisesti kaikkiin suuntiin: tiivis yhteistyö suunnittelijoiden, asiakkaiden, työntekijöiden, osaurakoitsijoiden, tavarantoimittajien ja viranomaisten kanssa on välttämätöntä onnistuneissa rakennushankkeissa. Meille asiakaspalvelua on myös se, että kustannukset ja aikataulut pitävät, sillä ne ovat olennainen osa onnistunutta projektia ja toiminnan laatua. Ja koska monesti teemme työtämme aivan ihmisten kotien iholla, asukkaiden asumisviihtyvyys ja hyvä kommunikaatio remontin aikana ovat kunnia-asioitamme.

Kehittyminen
Tekemällä oppii. Se on perusasioita julkisivujen parantajana. Seuraamme jatkuvasti julkisivuremontoinnin materiaalien ja työmenetelmien kehitystä sekä etsimme uusia tapoja ratkaista vaativiakin saneerauskohteita kestävän kehityksen periaatteiden mukaisesti.

Oma Yhtiöt Oy
Tammikuussa 2017 kaksi merkittävää julkisivurakentamisen erikoisosaajaa, Suomen Lähiökunnostajat Oy ja Robert Rakennus Oy, yhdistyivät ja niiden liiketoiminta yhdistettiin. Yhtiöt ovat ottaneet käyttöön uuden, yhteisen yritysnimen Oma Yhtiöt Oy:n.
Vuonna 1996 perustettu Suomen Lähiökunnostajat Oy on ollut merkittävimpiä julkisivujen perusparannusten palveluntarjoajista Etelä-Suomen alueella tärkeimpinä asiakkainaan kasvukeskuksissa sijaitsevat vuokratalo-, asunto-osake- ja kiinteistöyhtiöt sekä isännöintitoimistot.
Robert Rakennus on vuonna 2011 perustettu vaativien muuraustöiden, rappausten, julkisivusaneerauksen ja -rakentamisen sekä pellitystöiden asiantuntija, jonka pitkät muurausperinteet juontavat juurensa aina 1800-luvulle.
Kun kaksi julkisivurakentamisen erikoisosaajaa ovat nyt yhdessä Oma Yhtiöt Oy:nä, pystymme tarjoamaan kokonaisvaltaisen palvelupaletin julkisivujen saneerauksiin ja uudisrakentamiseen sekä kustannustehokkaita vaihtoehtoja suurimmillekin kiinteistönomistajille ja erittäinkin vaativiin kohteisiin. Myös parvekeremontit ovat meillä omissa käsissä, sillä parvekeosaaja TL Works Oy on osa Oma Yhtiöt Oy:tä.

Teemme kuin omaamme